Viața studențească

41

Publicăm mai jos hotărîrea adoptată de C. C. al P. C. R. în Plenara din 29 noiembrie – 1 decembrie a. c.

CU PRIVIRE LA SARCINILE ORGANIZAȚIILOR DE PARTID, DE STAT ȘI OBȘTEȘTI, ALE U. T. C., PENTRU ÎMBUNĂTĂȚIREA MUNCII EDUCATIVE ÎN RÎNDUL TINERETULUI

Analizînd munca educativă în rîndurile tineretului, Plenara C.C. al P.C.R. din 29 noiembrie — 1 decembrie 1967 a stabilit măsuri pentru îmbunătățirea activității desfășurate în acest domeniu de partid, organele și instituțiile de stat, școală, Uniunea Tineretului Comunist și celelalte organizații obștești.

Plenara a dat o înaltă apreciere tineretului țării și a subliniat că formarea și educarea tinerei generații — viitorul patriei noastre, al națiunii socialiste — constituie una dintre preocupările de cea mai mare însemnătate ale partidului și statului, ale întregii societăți. Caracterizat prin dinamism și receptivitate la toate marile schimbări înnoitoare ale vieții sociale, tineretul a reprezentat dintotdeauna o forță importantă a progresului, un factor activ al evoluției societății omenești. De aceea, partidul nostru a acordat, încă din anii ilegalității, și îndeosebi în anii de după cucerirea puterii, grijă și atenție neslăbite formării și educării tinerei generații, în spiritul înaltelor idei ale comunismului.

Orînduirea noastră a creat tineretului, prin eforturile întregului popor, condiții corespunzătoare afirmării capacităților sale creatoare, împlinirii aspirațiilor nobile care-l animă. În România socialistă, tineretul se bucură de largi drepturi politice și sociale, consfințite în Constituție, are posibilități nelimitate de valorificare a energiei și priceperii, se bucură din plin de roadele muncii sale. Asigurarea dreptului la învățătură pentru toți tinerii permite acestora să dobîndească temeinice cunoștințe profesionale și teoretice, să-și formeze un larg orizont cultural. Dezvoltarea industriei și agriculturii, a științei și culturii, creșterea nivelului de trai, dezvoltarea democrației socialiste, întărirea familiei se reflectă și în viața tinerei generații, în formarea și educarea ei, asigurîndu-i un viitor luminos.

Caracterizat prin înalt devotament față de cauza

(Continuare în pagina a IV-a)

ÎNALTUL FOR AL ȘTIINȚEI DE A CONDUCE

Istoria României consemnează în ultimul timp dezbateri ritmice și efervescente care nu-l lasă inert pe cetățeanul de rînd, ci, dimpotrivă, îi solicită sensibilitatea și luciditatea, responsabilitatea și încrederea că este chemat să delibereze, în corul milioanelor de oameni ai muncii, imaginea României de mîine. Și oamenii dezbat cu maturitate la televiziune, la radio, în presă, în adunări, în foruri citadine sau rurale, propriul lor destin, de națiune angajată în desăvîrșirea unei opere complexe de prosperitate economică și elevație spirituală, de înaltă civilizație.

Expresii ale acestei înalte demnități democratice pe care au cîștigat-o oamenii numai de-a lungul luptei de edificare socialistă a țării sînt și hotărîrile Plenarei din 5—6 octombrie a C.C. al P.C.R. supuse consultării largi și libere. Oportunitatea lor ține de înțelepciunea și operativitatea cu care sînt sesizate și selectate acele forțe și probleme de importanță stringentă degajată de realitatea momentului pe care îl trăim. Pentru că principiile esențiale care stau la baza perfecționării conducerii științifice a producției și planificării din toate sferele de activitate sau hotărîrile referitoare la îmbunătățirea organizării administrativ-teritoriale a României și sistematizarea localităților rurale — sînt racordate la cerințele actuale ale dezvoltării economiei socialiste și fiecare recunoaștem în ele cu satisfacție și certitudine aspirații pe care le credem necesare și le gîndim concret, creator. În propriul nostru orizont de lucru, la scara cotidiană a existenței noastre. Hotărîrile Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătățirea sistemului de salarizare și majorarea salariilor, cu privire la dezvoltarea construcției de locuințe, îmbunătățirea administrării și întreținerii fondului locativ și noul regim al chiriilor țin seama de principiile morale de ridicare continuă a nivelului de viață al oamenilor muncii, de existența lor socială și individuală, în cadrul larg al noii orînduiri căreia îi dăm investitură istorică în timp.

Există între aceste hotărîri și principii, expuse de Plenara C.C. al P.C.R. și intrate astăzi definitiv în dezbaterea Conferinței naționale a P.C.R., legături intime, dialectice, de structură, de fond.

Ele s-au prefigurat generic și vizionar din Directivele celui de al IX-lea Congres al P.C.R. în aplicarea cărora măsurile care stau astăzi pe ordinea de zi a Conferinței naționale constituie o etapă firească și necesară.

A intrat deja în tradiția cea mai înaltă a vieții noastre realizarea unor astfel de analize profunde și totodată cuprinzătoare asupra acestor probleme cardinale ale țării; argumentul acesta pledează cu convingere pentru echilibrul înțelepciunii conducerii noastre de partid, pentru știința fenomenologiei sociale cu care prospectează realitatea și hotărăște forme precise, operative de rezolvare a ecuațiilor construcției socialiste. În marele sfat al înțelepților, al celor mai lucizi cetățeni ai patriei, la înalta Conferință — nu întîmplător desemnată ca națională, pentru că reprezintă destinele națiunii și poporului — se elucidează în aceste zile Directivele Partidului Comunist Român privind programul nostru de activitate de mîine, realitatea zilelor ce vor veni.

Studențimea României, care are fericirea de a se fi angajat în munca de pregătire tenace și de anvergură tocmai în acești ani de puternică emulație pe toate planurile vieții sociale, economice și spirituale, se simte mai răspunzătoare ca oricînd față de îndatoririle ce-i revin astăzi. Considerînd Directivele drept programul examenelor noastre de mîine, înțelegem prin aceasta nu numai adeziunea noastră unanimă de conștiință, ci și hotărîrea de a fi prezenți cu toată energia și competența în desfășurarea acestei opere grandioase. Prețuirea profundă pentru munca entuziastă a tinerei generații a patriei, exprimată încă o dată în recenta Hotărîre a Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la sarcinile organizațiilor de partid, de stat și obștești, ale U.T.C., pentru îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului, măsurile adoptate creează premisele unui nou avînt al muncii noastre. Elanul nostru patriotic se va întruchipa astfel în contribuția noastră la o lucrare durabilă — istoria contemporană a națiunii române socialiste.

Adrian DOHOTARU

VS

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Nr. 41

12 PAGINI • 0.50 LEI • ANUL XII
MIERCURI 6.XII.1967

Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scinteii". București. Redacția: Str Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15

DIRECTIVELE — PROGRAMUL EXAMENELOR NOASTRE DE MÎINE

SEMNIFICAȚIA MAJORĂ A COMPETENȚEI

Coordonatele științifice pe care se înscriu prevederile Proiectului de Directive conferă acestui document valențele unui act de înaltă răspundere pentru economia țării noastre, pentru progresul ei continuu.

Printre colegii mei, ca și printre ceilalți studenți ai Facultății de chimie, Directivele au produs un viu răsunet. În dezbaterile care au avut loc interesul nostru s-a manifestat cu deosebire în legătură cu principiile generale ale conducerii economiei, centralele industriale, legătura dintre întreprinderi și mai ales cercetarea științifică și modul de recrutare a cadrelor necesare acestui domeniu. Acest interes crescut nu este întîmplător: mulți dintre noi ne simțim atrași de cercetarea științifică și de aceea, încă înainte de a participa la secțiile de specialitate, ne-am început ucenicia în cercurile științifice studențești existente în facultate.

Îmi exprim încrederea că va crește emulația ce o vor produce prevederile referitoare la cercetarea științifică și principiile selecționării, folosirii și promovării cadrelor dintre cei mai destoinici și talentați specialiști, iar colaborarea dintre știință și producție se va închega și mai mult. De aceea atrage atenția constatarea că **cercetarea tehnică-științifică se integrează în procesul de ansamblu al reproducției sociale ca una dintre cele mai importante faze ale acestuia, se încorporează tot mai mult în însăși producția materială.**

Pentru noi, cei care în prezent sîntem în plinul studiilor, dar acest prezent ne leagă organic de profesiune, de viitor, poartă rezonanță de imperativ precizarea că **stadiul actual al economiei noastre, dezvoltarea ei în pas cu cerințele revoluției tehnico-științifice contemporane impun**, printre altele, **creșterea gradului de pregătire, organizare și utilizare a forței de muncă.** Deci, cei cărora le revine misiunea de a pune în valoare resursele materiale ale țării trebuie să se caracterizeze prin competență, receptivitate la progresul științific, prin înalta conștiință a răspunderii sociale în asigurarea eficacității muncii, o vie înțelegere a nevoilor economiei naționale în fiecare moment ca și a fiecărui domeniu în parte. Precizarea implică deci o temeinică instrucție și educație a meseriei; ea exclude superficialitatea și subiectivismul, incompatibile cu cerințele economiei moderne, care reclamă **fundamentarea științifică a deciziilor economice, concomitent cu mărirea operativității în adaptarea și aplicarea lor.**

Ca viitor chimist apropierea a două noțiuni — **chimia și economia viitorului** — îmi apare inevitabilă prin relația și fuziunea ce le presupun și prin semnificația lor plenară. Și această rememorare, de fapt a unui adevăr axiomatic, sporește în ochii mei importanța contribuției chemată s-o aducă chimia în viața economică a societății moderne și, proporțional, după absolvire, fiecare dintre noi.

Vasile COȘOFREȚ
anul III Chimie,
Universitatea din București

FERTILITATEA GÎNDIRII = FERTILITATEA OGOARELOR

Cei 20 de ani de existență a Republicii noastre au însemnat tot atîția ani de progres pentru agricultura românească.

Profundele transformări sociale care au intervenit în viața satului nostru contemporan au fost dublate de transformări de concepție în privința modului de abordare a producției agricole. De la agricultura de tip extensiv, caracteristică regimurilor trecute, s-a trecut la o agricultură capabilă să valorifice la cel mai înalt nivel posibilitățile naturale existente, la o agricultură bazată pe știință, pe cuceririle cele mai noi ale acesteia.

Iată de ce studenții institutelor agronomice — mîine cadre de înaltă calificare ale agriculturii socialiste — au primit cu entuziasm ideile și măsurile preconizate de plenara din octombrie a C.C. al P.C.R., în privința muncii de cercetare științifică în domeniul agriculturii, al organizării administrativ-teritoriale.

Perspectiva sub care partidul și statul nostru au privit viitorul agriculturii socialiste s-a reflectat pînă în prezent în măsurile luate pentru punerea ei pe baze științifice, pentru mecanizare și chimizare. În 5 orașe ale țării (București, Cluj, Timișoara, Iași și Craiova) funcționează facultăți sau institute de specialitate care au oferit pînă acum ogoarelor patriei promoții de ingineri bine pregătiți, care au adus un aport sensibil la dezvoltarea și succesele agriculturii socialiste.

În agricultura socialistă mai sînt multe de făcut și rolul de a da viață înnoirilor necesare, rolul de a ridica la cel mai înalt nivel producția agricolă a țării noastre revine și actualilor studenți ai institutelor agronomice, viitoarele cadre de conducere ale întreprinderilor și unităților cooperatiste din agricultură.

O atenție deosebită va trebui să o acordăm cercetării științifice în domeniul producției de cereale, în domeniul producției de plante industriale, precum și în domeniul zootehniei, domenii în care resursele naturale sînt departe de a fi pe deplin valorificate. Pe de altă parte apreciem că noua organizare administrativ-teritorială este în măsură să aducă îmbunătățiri substanțiale organizării producției agricole, să contribuie în mod decisiv la dezvoltarea armonioasă a tuturor regiunilor țării.

Elisei TARȚA
anul V, Institutul agronomic Timișoara

INGINERUL DEVINE CEEA CE TREBUIE SĂ FIE: OM DE CONCEPȚIE

În curînd voi absolvi Facultatea de mecanică. Am venit aci, după ce lucrasem șase ani ca mecanic de motoare la Poiana Cîmpina, după ce învățasem de la muncitori ce înseamnă disciplina muncii, cu care mulți dintre cei veniți de pe băncile liceului se acomodează abia după primii doi-trei ani de studenție. Aveam deci o școală practică — școala uzinei — urmînd ca noțiunile teoretice și practice superioare să le acumulez și să le îmbogățesc cu fiecare an de studiu. Poate de aceea, pentru noi, cei care veneam din producție, practica primilor ani a părut mai plictisitoare nu numai datorită motivelor care se cunosc. Fapt e că, citind Proiectul de Directive, am certitudinea că întreprinderile în care urmează să se facă practică vor acorda mai multă atenție studenților. În sensul că nu vor ezita să-i încadreze într-o echipă sau alta, pentru că una e să fii spectator practicant și alta să ai satisfacția că tu însuți ai strunjit un ax. În aceeași idee, studentul practicant va putea fi sub atenta supraveghere a unui maistru șef de sector sau a unui inginer șef, pentru a se putea obișnui cu organizarea producției, cu problemele de cercetare. Îmi amintesc că în vara trecută, făcînd practică la „Tractorul" Brașov vroiam să știu cum se pot remedia unele deficiențe survenite la cuzineți și aceasta pornind de la aliajele folosite la noi în țară. Era o chestiune de care mă lovisem, muncitor fiind, și doream să verific dacă nu cumva tehnologia de fabricație a aliajului e vinovată. N-am reușit atunci decît să trag o concluzie: că există uzine mari care pot avea o tehnologie de fabricație a aliajului, de pildă, dar că n-o împărtășesc și altor uzine mici, cum ar fi aceea în care lucrasem eu ca muncitor. Or, **Directivele subliniază tocmai această problemă a asimilării unor sortimente și tehnologii noi de fabricație cunoscute în toate intreprinderile de profil.**

Trebuie să spun de la-nceput că în meseria mea, în domeniul motoarelor, se pot aduce foarte multe îmbunătățiri la tehnologiile de fabricație. Și un vechi deziderat de-al meu este acela de a mă ocupa de linia arborelui motor, de a reduce unele pierderi în domeniul transmisiei mișcării. Ceea ce ține însă de domeniul spectaculosului — cu aplicabilitate și în cazul mașinilor termice, cum ar fi turbinele cu gaze — motorul viitorului probabil — este arderea. Va fi, de altfel, o parte a proiectului meu de stat tocmai datorită cîmpului larg de investigații pe care-l oferă. **Simplificînd lucrurile, în lumina Directivelor, pot afirma cu certitudine că inginerul va deveni ceea ce trebuie să fie de fapt — om de concepție.**

Ene NICOLAE
anul V, Facultatea de mecanică
Institutul politehnic București

POSIBILITĂȚI MAI LARGI DE AFIRMARE

Nu rareori, medicina este acuzată de rămînerea în urma altor științe, de empirism — poate în primul rînd pe motiv că posibilitățile ei de a se „amesteca" în viața omului, cu tot progresul înregistrat, sînt încă limitate. Fenomenul e general, și-l notez fără intenția de-a ignora, cîtuși de puțin, pașii imenși făcuți atît în țara noastră cît și în străinătate, pe linia intervențiilor în sprijinul sănătății omului, al prelungirii vieții sale. În legătură cu aceste aspecte, ca viitor medic, gîndurile mi se leagă de Directivele Plenarei C.C. al P.C.R. — din octombrie a.c. — care, prin măsurile preconizate în direcția muncii de cercetare științifică, deschid largi posibilități realizării de progrese în domeniile științei medicale românești. Principial vorbind, eforturile muncii de cercetare științifică în medicină trebuie, mi se pare, orientate spre o finalizare clinică cît mai eficientă. Dar de fapt nici nu poate fi separat aspectul de laborator de cel clinic. E necesară însă realizarea unei unități de concepție, atît între cele două aspecte, cît mai cu seamă între diferite institute de cercetare cu profil asemănător. Aceasta, pentru a evita pe de o parte risipa de energie și material, iar pe de altă parte pentru o activitate colectivă rodnică, îmbinată cu creșterea responsabilității individuale a cercetătorului, a medicului. Totodată, nu consider posibilă existența unui bun clinician rupt de munca de cercetare științifică, rupt de informarea și documentarea cu tot ce a realizat spiritul uman, pentru specialitatea lui, pînă la ultima oră. Amintesc de acest lucru pentru că schimburile de experiență ale specialiștilor noștri cu cei din alte țări rămîn foarte des undeva în sfera lor intimă, ne parvin greu și fragmentar, după cum se pare că numărul lor și preocupările de a le efectua sînt încă reduse. Mă refer aici la elemente cu reale înclinații și aptitudini pentru munca științifică medicală, la oamenii care, întorși în țară, ar putea corela experiența dobîndită cu activitatea practică românească, la modul cel mai înalt. (Legat de acest din urmă aspect, nu trebuie pierdut din vedere că limba engleză devine aproape indispensabilă medicului modern). Apoi accesul la practica de laborator a studentului trebuie mult ușurat, supravegheat. Avem nevoie să intervenim singuri în diferite experimente, pentru a putea constata, deduce, înțelege. Obișnuința de a se lucra în fața studentului de către un cadru de specialitate este insuficientă pregătirii, formării deprinderilor noastre medicale, a formării ca medici-oameni de știință.

Îndrăznesc să găsesc asemenea aspecte ca tangente discuțiilor ce se desfășoară pe marginea Directivelor pe care le aprobă în aceste zile Conferința națională a partidului nostru.

Virginia NEGRU
anul IV, I.M.F. Cluj

CONVORBIRI

CLASIC ŞI MODERN

La 86 de ani împliniţi cu o zi înainte l-am găsit pe academicianul Gheorghe Oprescu în plină activitate. Institutul de istoria artei, pe care-l conduce, s-a mutat de puţină vreme într-o nouă clădire. Unele lucruri nici n-au fost încă despachetate ; pe coridoare şi în holurile vaste domneşte un gol, o albă resemnare aşteptînd zugrăveala. Lăzile ţin loc de mobilier, iar în cîte o începere zăreşti un cercetător aşezat la o lungă masă plasată în mijloc. Profesorul conducător nu e deloc străin de această agitaţie. Din cabinetul său trage periodic cu urechea la bufniturile de ciocan ce vin de undeva de afară. Dă ordine, cere relaţii, ceartă pe un oaspete care a nimerit în biroul lui, căutînd pe foştii locatari.

O rigoare deosebită în viaţă şi muncă l-au făcut să aibă norocul — cum îi place să spună — acestei senectuţi împăcate, în care munca, bineînţeles mai redusă ca volum, dar nu mai lipsită de pasiune, deţine şi azi locul întîi şi reprezintă secretul unei vioiciuni spirituale neştirbite. Exegetul lui Aman, Grigorescu, Luchian, Ciucurencu, Brâncuşi, autorul numeroaselor ediţii de istorie a artei noastre plastice şi entuziastul popularizator peste hotare al valorilor româneşti (într-un fişier incomplet, bibliografia sa numără 98 de titluri de cărţi) este, la vîrsta sa de patriarh, poate la fel de patetic, de arzător, de mobil şi volubil ca un tînăr student. Chiar dacă ochiul lăcrimează uneori la amintiri, iar mîna subliniază energic recenzia care critică vehement pe un adversar al artei.

Despre conştiinţa generaţiilor. Generaţia dumneavoastră a avut probleme contradictorii ? A fost unitară ? Avantajele generaţiei tinere

Bineînţeles, am avut destule probleme contradictorii. Apariţia problemelor contradictorii e o probă că o chestiune este importantă şi că la ea se poate răspunde în mai multe feluri ; iar faptul că se poate răspunde în mai multe feluri are drept efect că se luminează părţi care altfel ar rămîne obscure. Se observă în ultimele decenii întrebări la care se răspundea examinînd numai o situaţie stabilită mai mult sau mai puţin, deci existînd de mai multă vreme, şi se ajunge azi la concluzia că această situaţie e mult mai complicată decît se crezuse. Şi atunci rolul nostru, al intelectualilor din diverse domenii, este să vedem în ce-i stă complicaţia şi ce nu se avusese destul în vedere, atunci cînd în trecut nu se răspunsese. Şi, pe măsură ce aceste lumini noi pătrund în sfera noţiunilor care ne preocupă, se naşte şi dorinţa de a examina mai adînc ceea ce deosebeşte prezentul de trecut, de a-l cunoaşte mai în amănunt, de a profita de această cunoaştere şi, dacă s-au creat dificultăţi noi în viaţa noastră, şi dacă prin situaţia creată de această analiză nouă şi de această cunoştinţă mai largă ajungem să facilităm soluţia dificultăţilor, se naşte dorinţa de a îndepărta aceste dificultăţi.

Această deosebire mi se pare esenţială între trecut şi prezent. Şi, de vreme ce eu sînt un om foarte în vîrstă, generaţiile actuale sînt mult mai favorizate din acest punct de vedere decît eram noi la vîrsta celor tineri de acum.

Găsiţi lumea modernă mai sceptică sau doar mai responsabilă ? Diferenţa între clasic şi modern

Diferenţa cea mai importantă dintre clasic şi modern : mi se pare că clasicul se mărgineşte să ia omul în societate aşa cum îl găseşte, să-l analizeze în toate amănuntele fiinţei lui fizice, intelectuale şi morale şi să tragă concluzii care să constituie liniile esenţiale ale imaginii omului şi ale tabloului societăţii în care se găseşte.

Cei de azi găsesc că aceasta nu e suficient. Pe ei îi interesează DE CE CUTARE TRĂSĂTURĂ pe care o întîmpină în analiza mai sus enunţată este aşa şi nu altfel. Şi dacă observarea pe care o fac li se pare defavorabilă omului şi societăţii, îi interesează cum se poate manevra pentru ca răul, vechiul, negativul să se schimbe, cel puţin să se amelioreze, dacă nu să dispară cu totul. Această trăsătură mi se pare de mare importanţă în vremea noastră. Ea face din PSIHOLOGI şi din ARTIŞTI agenţi activi ai îmbunătăţirii omului, şi deci ai societăţii în care trăim, şi nu simpli observatori, oricît ar fi de dotaţi pentru analiză şi pentru a reda exact ceea ce constată.

Este evident că această însuşire modernă este cel mai important auxiliar al omului, atît individual cît şi în societate.

Modern şi modernist

Termenul de modern a existat întotdeauna şi însemna ceva nou faţă de trecut. Dar semnificaţia acestui termen a variat de la epocă la epocă. Ceea ce se zicea modern la sfîrşitul secolului XIX nu ne mai satisface acum ca atare. Generaţii după generaţii au tot refasonat, pînă ce astăzi prin termenul de modern se înţelege, destul de des, a fi modernist — adică a avea o atitudine exagerat deosebită de atitudinea generală. S-a creat astfel din posesorul sentimentului modernist un om aparte, niţel doritor de spectacol şi de ceea ce ar fi considerat ca total revoluţionar faţă de ideea obişnuită.

Un modernist este în genere un individ bucuros să se vorbească de el, chiar defavorabil, numai să nu fie calificat cu epitetele cu care se califică în general omul obişnuit.

Pe de altă parte, este evident că însuşi acest om OBIŞNUIT e altfel decît omul OBIŞNUIT de acum patru-cinci decenii ; el însă ne dă impresia unei schimbări care s-a efectuat pînă la el în chip normal şi rodnic, şi nu prin ceva care să semene cu violenţa, cu adoptarea unor atitudini excesive, numai pentru a face senzaţie. Cred că niciodată pînă acum dorinţa de a fi senzaţional n-a fost atît de scumpă atîtor oameni şi împărtăşită de mai mulţi indivizi. De aceea, poate, în vremea noastră e foarte greu cuiva de a-şi menţine un echilibru moral şi intelectual şi de a nu cădea în excese.

Arta populară şi arta modernă au o trăsătură comună

În istoria sa cronologică, arta începe prin a se asemăna foarte mult de la un popor la altul, ca artă populară, şi sfîrşeşte în zilele noastre diferenţiindu-se prin lucruri din ce în ce mai puţine, de la un popor la altul, ca artă modernă, cosmopolită.

Părerea uzuală că stadiul de artă populară este, prin firea lucrurilor, faza cea mai specifică unui popor este o aparenţă amăgitoare. Arta populară este tocmai cea care leagă popoarele, înrudindu-le PRIN şi CU populaţiile cele mai vechi. Fiindcă reacţiile omului trăit în mijlocul naturii sînt cam aceleaşi ; fiindcă există un romantism propriu tuturor popoarelor care trăiesc libere în natură şi care se hrănesc cu mîinile lor. În faţa pădurii, cerului, a bucuriei sau nenorocirii, un italian sau un francez, de pildă, n-au avut alte reacţii decît au avut în genere oamenii primitivi de orice obîrşie.

Dar mai există, cum spuneam, o tendinţă de sens contrariu : cu cît, după cucerirea originalităţii, o artă se desparte de aceste reacţii fruste crezînd că e mai civilizată, cu atît ceea ce e mai specific naţional în ea se decolorează.

Este o simplă părere. Şi în acelaşi timp e vorba de o problemă mult mai complicată, care ar merita mai degrabă o analiză mai adîncă.

Vă consideraţi un clasic sau un modern ?

Şi una şi alta. Adică îmi dau seama că pentru anumite epoci trebuie să ai un punct de vedere clasic ca să le înţelegi, iar pentru altele unul modern. Iar cel mai bun mijloc de analiză este să le înţelegi pe amîndouă, să cultivi un spirit modern bazat pe ce a fost în trecut. Cei care condamnă modernul, total, şi clasicul, total, sînt oameni care se înşeală.

Brâncuşi ?

Brâncuşi este modern, însă nu ignorează clasicul. Mai mult decît atîta, ia atitudine de duşman al clasicului. Pentru el cel mai mare obstacol e clasicul contemporan lui, al lui Rodin şi Bourdelle. Şi atunci, deşi e imposibil să credem că dispreţuia pe unul şi pe altul (cu atît mai puţin pe Rodin), şi deşi bănuim că a rămas toată viaţa, în fond, cu aceleaşi sentimente de respect şi de admiraţie faţă de acesta din urmă, el optează decis şi nu ezită să facă să se priceapă punctul său de vedere, dar FERINDU-SE, şi mai ales ferindu-se ZGOMOTOS, să-l imite pe profesorul său, care era oarecum ultimul sculptor pornit de la clasic şi practicîndu-l cu succes. De aici faimoasa declaraţie : „Michel-Ange c'est du bifteak" (Michelangelo văzut ca modelul de clasic pur).

Prietenii, influenţe, omul cel mai extraordinar

Omul de care am fost vreodată cel mai legat este microbiologul Ionescu-Mihăieşti, directorul Institutului Cantacuzino după moartea profesorului său. Şi tot acolo, la institut, am întreţinut prietenii durabile cu fraţii Ciucă şi chiar cu profesorul Cantacuzino, care era pentru noi un idol, ale cărui vorbe şi ale cărui precepte căutam să ni le însuşim, el permiţîndu-ne să-i fim prieteni de la egal la egal. Arta era cea care ne apropia. Era omul cel mai înţelegător şi cel mai priceput în artă din România şi, prin educaţia lui pe jumătate artistică, pe jumătate ştiinţifică, era omul care cunoştea în acelaşi timp cel mai bine arta universală din toate timpurile. A avut o colecţie de 40 000 desene (printre care unele chiar de Dürer) şi ne-a făcut pe toţi colecţionari.

Dintre oamenii de artă şi litere am stimat şi am preţuit din relaţii personale pe Nicolae Iorga, pe Pârvan, G. Călinescu, Al. A. Philippide. Dar este greu să fii prieten cu multă lume şi iată de ce veţi putea auzi poate pe atîţia alţii vorbindu-mă de rău.

Am cunoscut de asemenea (am vorbit de asta într-un articol) şi am fost legat de mari personalităţi din străinătate. Am profitat enorm spiritualiceşte de pe urma conlucrării cu Henri Bergson, care a fost la Liga Naţiunilor preşedintele Comisiei ştiinţifice pentru cooperare intelectuală, al cărei secretar eram. Tot acolo, între 1923—1930, l-am cunoscut bine pe Einstein, cu care m-am legat printr-o strînsă afecţiune reciprocă ; pe Thomas Mann, pe Paul Valéry, pe Gilbert Murray, pe doamna Curie şi pe mulţi alţii.

Dar omul cel mai extraordinar pe care l-am întîlnit — şi tot acolo — a fost fizicianul Lorenz, profesorul olandez al lui Einstein, despre care genialul său elev spunea că e singurul savant care n-a avut greutăţi şi neplăceri din cauza problemelor ce studiase ; un om perfect fericit din toate punctele de vedere. Viaţa sa a fost într-adevăr un şir armonios de succese şi se vorbea chiar despre unele din ideile lui ca avînd atingere şi fiind punct de plecare pentru cele ale lui Einstein.

Cu pictorul Steriadi

Părăsim cabinetul profesorului împreună, făcînd inspecţia lucrărilor de amenajare a noului sediu. Pe coridoare, un zidar pe nume Bobic capătă dispoziţii amănunţite privind renovarea unei arcade. Unui alt slujbaş i se cere raportul despre nu ştim ce problemă, portarul e certat pentru anonimul care a scăpat neobservat în clădire, şi, în timp ce maşina de serviciu apare, academicianul se mai opreşte o clipă, cerînd subalternilor să-şi mobilizeze toate forţele pentru terminarea mutării. „Ajutaţi-l toţi pe Bobic !" se mai aude — şi automobilul se pune în mişcare, lăsînd în urmă clădirea, calmă şi placidă.

Romulus RUSAN

CU PRIVIRE LA SARCINILE ORGANIZAŢIILOR DE PARTID, DE STAT ŞI OBŞTEŞTI, ALE U.T.C., PENTRU ÎMBUNĂTĂŢIREA MUNCII EDUCATIVE ÎN RÎNDUL TINERETULUI

(Urmare din pagina I)

partidului, însufleţit de dragoste profundă faţă de patrie, tineretul a participat cu entuziasm şi abnegaţie — alături de întregul popor — la înfăptuirea tuturor marilor transformări revoluţionare petrecute în România, şi-a adus contribuţia la lupta pentru progresul economiei, ştiinţei şi culturii. Ceea ce s-a înfăptuit în acest timp în toate domeniile construcţiei socialismului încorporează organic şi hărnicia, elanul şi iniţiativa tineretului. În prezent, răspunzînd condiţiilor ce i-au fost create, grijii cu care este înconjurat de partid şi popor, întregul tineret al ţării, fără deosebire de naţionalitate, participă activ la viaţa politică, economică şi socială, îşi consacră puterea sa de muncă înfăptuirii măreţului program de ridicare a patriei pe noi trepte ale progresului şi civilizaţiei.

Un rol important în mobilizarea tineretului la activitatea economică şi social-culturală, la înfăptuirea politicii partidului de construire a socialismului îl are Uniunea Tineretului Comunist. Organizaţia U.T.C. s-a afirmat în aceşti ani ca un ajutor de nădejde al partidului în opera de educare comunistă a tineretului, în înarmarea acestuia cu concepţia înaintată despre lume a proletariatului. în cultivarea înaltelor sentimente ale patriotismului socialist şi internaţionalismului proletar. Au crescut capacitatea organizatorică a U.T.C., puterea sa de cuprindere şi influenţare a masei de tineri. În prezent, Uniunea Tineretului Comunist numără peste 2 300 000 de membri. Cea mai mare parte a noilor contingente de muncitori, ingineri şi tehnicieni, profesori, învăţători, economişti, medici şi alţi specialişti au fost educaţi în rîndurile Uniunii Tineretului Comunist.

Organizaţia revoluţionară a tineretului şi-a făcut un titlu de onoare din a cultiva la utecişti nobilele trăsături moral-politice ale omului înaintat, hotărîrea de a se pregăti temeinic pentru muncă şi viaţă, pentru înaltul titlu de membru de partid. În perioada care a trecut de la Congresul al IX-lea al partidului au fost primiţi în rîndurile P.C.R. peste 141 000 de utecişti.

Atitudinea optimistă, responsabilitatea socială, hotărîrea de a munci cu însufleţire pentru progresul patriei — trăsături care caracterizează tineretul — sînt rodul grijii şi atenţiei de care s-a bucurat în permanenţă, al condiţiilor ce i-au fost create pentru pregătirea şi formarea sa prin eforturile întregii noastre societăţi, al activităţii educative desfăşurate de partid, şcoală, familie, armată, instituţiile de cultură şi artă, de organizaţiile de stat şi obşteşti.

Plenara consideră că în munca de educare a tineretului, cu toate rezultatele bune obţinute, există încă o serie de neajunsuri, că în această privinţă nu s-au valorificat toate posibilităţile existente, că eforturile şcolii, organizaţiilor U.T.C., organelor de stat şi obşteşti şi altor factori nu au fost corelate în mod corespunzător. Probleme cum sînt orientarea profesională a tinerilor, valorificarea aptitudinilor lor corespunzător nevoilor economiei naţionale, calificarea profesională, perfecţionarea continuă a pregătirii, practica în producţie a elevilor şi studenţilor, încadrarea în producţie a absolvenţilor nu şi-au găsit întotdeauna soluţionările cele mai adecvate.

Continuă să persiste deficienţe în ceea ce priveşte formarea atitudinii înaintate faţă de muncă şi învăţătură a tineretului, educaţia moral-cetăţenească, în spiritul unei comportări civilizate în viaţă, în familie şi societate.

O seamă de aspiraţii fireşti ale tinerilor — pasiunea pentru cultură, dorinţa de a-şi afirma aptitudinile artistice, de a face sport, de a petrece cît mai mult timp în aer liber, de a se distra şi recrea în chip plăcut şi util — nu şi-au găsit rezolvările cele mai potrivite. Instituţiile de cultură şi artă, chemate să-şi aducă o contribuţie importantă la satisfacerea cerinţelor tineretului, n-au acordat importanţa cuvenită acestei probleme, iar organizaţiile U.T.C. s-au ocupat insuficient de atragerea tinerilor la activităţile cultural-educative, manifestînd deseori lipsă de iniţiativă şi perseverenţă.

În activitatea Uniunii Tineretului Comunist s-au menţinut vreme îndelungată metode de muncă depăşite, necorespunzătoare dorinţelor tinerilor, rigide, greoaie, neatractive. În locul unor forme vii de activitate, corespunzătoare particularităţilor de vîrstă, pasiunilor şi preferinţelor celor cărora li se adresează, în munca unor organizaţii U.T.C au căpătat o largă extindere şedinţele. La aceasta au contribuit şi structura organizatorică a Uniunii Tineretului Comunist, fărîmiţarea organizaţiilor U.T.C. şi diminuarea puterii lor de mobilizare a maselor de tineri.

Neajunsurile existente în activitatea cu tineretul se datoresc şi faptului că unele organe de partid nu au acordat întotdeauna atenţia necesară îndrumării permanente a organizaţiilor de masă şi obşteşti, precum şi instituţiilor de stat cărora le revin sarcini în munca de educare şi formare a tineretului. Îndeosebi la nivelul organizaţiilor de bază, îndrumarea şi controlul muncii cu tineretul au fost insuficiente, n-a existat preocupare pentru a stimula iniţiativa şi răspunderea organizaţiilor U.T.C.

Sarcinile mari ce revin tineretului, rolul deosebit pe care acesta îl are de îndeplinit în societatea noastră, faptul că de creşterea, pregătirea şi munca sa depinde însuşi viitorul naţiunii impun sporirea preocupărilor tuturor celor chemaţi să contribuie la formarea tinerei generaţii, astfel ca aceasta, ducînd mai departe ceea ce se înfăptuieşte azi, să adauge noi şi durabile realizări edificiului socialist, să contribuie la înfăptuirea comunismului în patria noastră. **Educarea multilaterală a tineretului, pregătirea sa profesională, politică, culturală, morală, călirea fizică constituie o datorie de înaltă răspundere a Partidului Comunist Român, a întregii noastre societăţi.**

Plenara subliniază că cele mai bune cadre, cele mai bune forţe ale statului, ale societăţii noastre, şcoala, familia, instituţiile de cultură şi artă, organizaţiile U.T.C., celelalte organizaţii obşteşti trebuie să-şi coordoneze eforturile pentru a participa cît mai activ la pregătirea tineretului pentru muncă şi viaţă, la îmbogăţirea profilului său moral-spiritual, la dezvoltarea sa armonioasă.

În centrul activităţii de formare a tineretului va trebui să se afle educarea prin muncă şi pentru muncă, dezvoltarea pasiunii pentru învăţătură, a respectului şi preţuirii faţă de făuritorii bunurilor materiale şi spirituale. Bucurîndu-se de toate cuceririle revoluţionare obţinute, de drepturile şi libertăţile pentru care au militat şi s-au jertfit cei mai buni dintre înaintaşii săi, tineretul este chemat să muncească, să înveţe, să se pregătească pentru a duce mai departe tradiţiile progresiste, revoluţionare ale poporului nostru. Fiecare tînăr trebuie să fie conştient că cea mai înaltă expresie a dragostei faţă de patrie o constituie munca plină de abnegaţie pentru creşterea avuţiei materiale şi spirituale a societăţii, lupta pentru desăvîrşirea construcţiei socialiste. Va trebui să existe o preocupare mai mare pentru dezvoltarea spiritului de răspundere faţă de îndeplinirea sarcinilor de producţie, a unei discipline exemplare în activitatea tinerilor muncitori şi specialişti din unităţile industriale şi agricole, pentru sporirea interesului lor faţă de pregătirea profesională şi perfecţionarea cunoştinţelor. Soluţionarea problemelor complexe privitoare la calificarea profesională şi perfecţionarea pregătirii tinerilor, rezolvarea multiplelor cerinţe social-gospodăreşti, de muncă şi viaţă ale acestora trebuie să constituie în viitor o preocupare de seamă a conducerii întreprinderilor şi a ministerelor.

În procesul creşterii şi formării tineretului este necesară **o muncă permanentă pentru înarmarea sa cu ferme convingeri politico-ideologice, cu ideile marxism-leninismului, pentru educarea lui în spiritul patriotismului socialist şi internaţionalismului proletar.**

Este necesar ca întreaga activitate educativă să conducă la formarea trăsăturilor morale ale tineretului cu o înaltă conştiinţă socialistă, la sporirea fermităţii şi combativităţii faţă de influenţele ideologiei burgheze, faţă de manifestările unor mentalităţi învechite, retrograde, a influenţelor mistice. Datoria întregii societăţi faţă de formarea şi educarea tinerei generaţii implică în mod firesc exigenţă şi răspundere pentru viaţa şi activitatea tinerilor. Este necesar să crească rolul opiniei publice în stimularea atitudinii înaintate a tinerilor.

O atenţie deosebită trebuie acordată cunoaşterii de către întregul tineret a politicii partidului şi guvernului în toate domeniile construcţiei economice şi de stat, a politicii externe a partidului îndreptată spre întărirea continuă a unităţii mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, a cauzei socialismului şi păcii în lume.

Îmbogăţind tradiţiile de luptă şi muncă comună ale oamenilor muncii, fără deosebire de naţionalitate, vor trebui dezvoltate şi întărite continuu unitatea şi frăţia de nezdruncinat dintre tinerii români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi, pentru ca, laolaltă, cot la cot, să participe alături de întregul popor la activitatea închinată înfloririi patriei noastre — România socialistă.

În scopul îmbunătăţirii continue a activităţii în rîndul tineretului, Plenara Comitetului Central al Partidului Comunist Român stabileşte următoarele :

I. Întrucît în prezent în învăţămîntul de diferite grade este cuprinsă cea mai mare parte a tineretului ţării, iar în viitor, cel puţin zece ani, acesta va urma învăţămîntul general obligatoriu, **rolul hotărîtor în pregătirea şi educarea tineretului revine şcolii, cadrelor didactice.** Prin conţinutul şi forma sa de organizare, şcoala dispune de toate posibilităţile pentru a asigura instrucţia tinerilor, înarmarea lor cu cunoştinţe de cultură generală, teoretice şi practice, pentru a le dezvolta aptitudinile şi deprinderile necesare.

Şcoala, principal factor de cultură şi civilizaţie, are înalta menire ca, atît în cadrul procesului instructiv cît şi în celelalte activităţi şcolare, să desfăşoare munca de educaţie patriotică şi internaţionalistă a tineretului, să dezvolte trăsăturile morale şi de caracter specifice societăţii noastre socialiste.

Măsurile ce vor fi luate pentru dezvoltarea învăţămîntului de toate gradele vor trebui să ducă la creşterea rolului şi contribuţiei şcolii, a cadrelor didactice, în activitatea de educare a tineretului, la ridicarea întregii munci educative pe o treaptă superioară. O mare însemnătate pentru educarea politico-cetăţenească a tineretului şcolar şi lărgirea orizontului său de cultură are continua îmbunătăţire a predării filozofiei, socialismului ştiinţific, economiei politice, istoriei şi geografiei patriei.

Învăţătorilor şi profesorilor, tuturor slujitorilor şcolii, partidul le-a încredinţat sarcina de onoare de a instrui şi educa generaţiile viitorului, pe continuatorii vastei opere destinate prosperităţii şi înfloririi patriei. Îndeplinirea unei asemenea misiuni nobile impune ca profesorii şi învăţătorii să se dăruiască cu şi mai multă pasiune, cu întreaga lor pricepere şi experienţă desfăşurării unei bogate munci educative, pentru formarea unor tineri cu profil moral-politic înaintat, hotărîţi să închine toate cunoştinţele şi energia lor tinerească înfăptuirii programului elaborat de partid pentru dezvoltarea economiei, ştiinţei şi culturii naţionale.

De-a lungul anilor s-a evidenţiat contribuţia de seamă a **profesorilor diriginţi** în educarea elevilor. Se impune ca orele de dirigenţie să fie mai temeinic pregătite, dedicate în mai mare măsură pregătirii politice şi moral-cetăţeneşti a elevilor, inclusiv informării acestora asupra principalelor evenimente interne şi internaţionale. În acest sens, consiliile pedagogice, cu ajutorul organizaţiilor de partid, vor stabili orientarea tematică a activităţii din cadrul orelor de dirigenţie, ţinînd seama şi de propunerile organizaţiilor U.T.C. În calitatea şi pe baza experienţei şi a pregătirii pe care o au, profesorii diriginţi vor acorda sprijinul lor activităţilor culturale, sportive, distractive, cenaclurilor şi formaţiilor artistice organizate de U.T.C.

Un rol deosebit în munca politică-educativă în şcoli revine **organizaţiilor de partid.** Ele trebuie să sprijine eforturile întreprinse de conducerile şcolilor pentru perfecţionarea procesului instructiv-educativ, să creeze în fiecare colectiv didactic un climat de exigenţă şi înaltă responsabilitate faţă de educarea tinerei generaţii. Organele şi organizaţiile de partid vor analiza periodic modul în care se desfăşoară educarea politico-cetăţenească şi morală a elevilor, urmărind luarea de către conducerile şcolilor a măsurilor de îmbunătăţire şi diversificare a conţinutului acestei activităţi.

Procesul instructiv-educativ ce se desfăşoară în şcoală implică **eforturi susţinute şi din partea familiei, răspunderea permanentă a părinţilor faţă de creşterea şi formarea propriilor lor copii.** În întreaga sa activitate instructiv-educativă, şcoala trebuie să dezvolte legăturile strînse cu părinţii, să-şi asigure colaborarea permanentă a familiei în toate problemele care privesc viaţa şi activitatea tineretului şcolar.

Pentru înlăturarea paralelismelor existente, este necesară **o conlucrare strînsă între conducerile şcolilor şi organizaţiilor U.T.C.** Întreaga activitate extraşcolară va fi coordonată pe baza unui program comun, întocmit de conducerile şcolilor şi comitetele U.T.C. pe şcoală.

În toate problemele care privesc munca educativă din şcoli trebuie să existe **o permanentă colaborare între Ministerul Învăţămîntului şi C.C. al U.T.C. ;** împreună, acestea vor elabora recomandări pe baza cărora să se desfăşoare munca extraşcolară, activitatea culturală şi sportivă din şcoli, vor elabora recomandări metodice, vor generaliza experienţa pozitivă.

II. Răspunderi importante în educarea tineretului revin **instituţiilor de cultură şi artă, uniunilor de creaţie, presei şi radioteleviziunii,** care dispun de mijloace adecvate pentru desfăşurarea unor activităţi educative variate.

Înconjurînd cu multă grijă şi consideraţie pe oamenii de artă şi cultură, partidul, poporul aşteaptă din partea creatorilor noi opere care să contribuie la sădirea în conştiinţa generaţiilor tinere a unor virtuţi morale nobile, a patriotismului, a unor înalte idealuri umaniste. **Tînăra generaţie doreşte filme, romane, piese de**

teatru, poezii și cîntece în care să găsească înmănuncheate aspirațiile sale, pilde de urmat, opere apte să cultive sentimentele cele mai frumoase, dragostea de patrie, încrederea în viață, în puterea creatoare a omului, în perspectivele luminoase ale umanității. Instituțiile de cultură și artă, presa și radioteleviziunea vor trebui să contribuie mai activ la educarea tinerei generații în spiritul idealurilor socialismului, al dorinței nețărmurite de a duce mai departe tradițiile de luptă și de muncă ale poporului și partidului, al hotărîrii de a sluji cu devotament poporul și patria socialistă. Fste necesar ca editurile să tipărească mai multe lucrări adresate tineretului de diferite vîrste. În același timp, folosindu-se ajutorul instituțiilor de cultură, al membrilor uniunilor de creație, să se asigure în viitor o mai mare dezvoltare a cenaclurilor literare, a cercurilor de creație — arte plastice, muzicale, cinecluburi etc. — să li se creeze acestora condiții corespunzătoare de lucru, o orientare și îndrumare de specialitate.

Este necesar ca între Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, Uniunea Generală a Sindicatelor, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă, uniunile de creație să se permanentizeze și să se lărgească legăturile de colaborare în scopul inițierii unor acțiuni comune care să răspundă dorințelor tinerilor și să contribuie la educarea lor multilaterală.

Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist va participa nemijlocit la orientarea programelor, planurilor editoriale, a tuturor manifestărilor culturale și artistice care se adresează tinerilor. **În acest scop, un reprezentant al Comitetului Central al U.T.C. va face parte din conducerea Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă.**

III. Cerințele educării și formării tinerilor constructori ai socialismului **impun sporirea sarcinilor și rolului Uniunii Tineretului Comunist, precizarea mai clară a atribuțiilor și a sferei de preocupări, a conținutului și formelor muncii, îmbunătățirea structurii sale organizatorice.**

Uniunea Tineretului Comunist, organizația unică revoluționară a tineretului din țara noastră, trebuie să pună în centrul activității sale educarea tineretului în spiritul pasiunii și dragostei față de muncă și învățătură. ridicarea necontenită a nivelului său politic și ideologic, să organizeze activitatea culturală, sportivă, precum și pregătirea tinerei generații pentru apărarea patriei.

1. — Organizațiile U.T.C. vor iniția în întreprinderi, șantiere, instituții, precum și în unitățile agricole, **manifestări educative menite să cultive la tineri dragostea față de meseria aleasă și de unitatea în care lucrează**, să le stimuleze dorința de a se califica, de a-și ridica necontenit pregătirea profesională, să-i îndrume către acele locuri de muncă unde este mai mare nevoie de energia și priceperea lor, să extindă acțiunile de muncă voluntar-patriotică.

2. — U.T.C. trebuie să fie un factor activ în **educarea politico-ideologică a tineretului în spiritul ideilor marxist-leniniste, al politicii Partidului Comunist Român.** În acest scop vor fi organizate activități menite să-i ajute pe tineri în cunoașterea aprofundată a tradițiilor de luptă ale poporului pentru libertate națională și socială, a politicii interne și externe a partidului și statului nostru, a realizărilor dobîndite în anii construirii socialismului. Este necesar să se extindă vizitele la muzee, monumente și locuri istorice, la obiectivele industriale și social-culturale, acțiuni de îngrijire a monumentelor, serbări prilejuite de aniversarea unor momente importante din istoria partidului și poporului.

3. — Una din principalele sarcini ale Uniunii Tineretului Comunist va fi organizarea, cu sprijinul celorlalte organizații de masă și instituții de stat, **a activității cultural-artistice și distractive pentru tineret.** Organizațiile U.T.C. vor participa direct prin reprezentanții lor în conducerile caselor de cultură, cluburilor și căminelor culturale, la elaborarea și înfăptuirea programelor acestora.

Organele și organizațiile U.T.C., cu sprijinul organelor de stat, se vor îngriji de crearea unor posibilități mai largi ca tineretul să se distreze și să petreacă timpul liber în mod plăcut și util ; în unele parcuri vor fi organizate complexe cultural-distractive și sportive pentru tineret, iar în principalele orașe din țară se vor înființa club-baruri pentru tineret, cu program distractiv și deservire corespunzătoare vîrstei acestuia.

4. — Uniunea Tineretului Comunist **va răspunde direct de organizarea și conducerea activității sportive de masă** din școli, facultăți și de la sate, iar în întreprinderi și instituții va sprijini sindicatele în desfășurarea acesteia. Pentru organizarea în bune condițiuni a manifestărilor sportive, U.T.C. va folosi bazele sportive aparținînd sindicatelor, sfaturilor populare, asociațiilor și cluburilor și se va preocupa continuu de amenajarea prin muncă patriotică a noi baze sportive, la orașe și sate, cu ajutorul sfaturilor populare și al uniunilor cooperativelor agricole de producție.

U.T.C. va trebui să dea o extindere și mai largă practicării **turismului, excursiilor** ca mijloc important de educare patriotică și călire fizică a tineretului, să se ocupe de amenajarea în jurul orașelor, în locurile de agrement, în stațiunile balneo-climaterice de la munte și mare a unor tabere de odihnă pentru tineret, folosind în acest scop baza materială a internatelor, căminelor, cantinelor școlare și studențești, corturi etc. În același timp, U.T.C. va dezvolta pe bază de reciprocitate, în funcție de condiții și posibilități, schimburi de excursioniști cu organizațiile de tineret din alte țări.

5. — Uniunea Tineretului Comunist **se va ocupa și va răspunde în viitor de pregătirea întregului tineret pentru apărarea patriei, de organizarea exercițiilor cu caracter militar și a sporturilor tehnico-aplicative.** Această pregătire se va desfășura pe baza unui program care va cuprinde în principal inițierea cu noțiuni și deprinderi referitoare la topografie, la apărarea locală antiaeriană, unele activități ca : tir, radiotelegrafie, telefonie, parașutism, transmisiuni, aero și navo-modelism, planorism, auto-moto, alpinism, schi, pregătirea sanitară și de prim-ajutor, organizarea de marșuri și parăzi. Ministerul Forțelor Armate, comisariatele militare vor acorda sprijinul de specialitate în vederea organizării și îndrumării acestor activități.

Forțelor Armate ale Republicii Socialiste România le revin sarcini deosebit de importante pentru formarea multilaterală și educarea patriotică a tineretului, atît în cursul satisfacerii de către tineri a stagiului de pregătire militară, cît și în sprijinirea acțiunilor desfășurate de U.T.C. cu masa tineretului.

6. — **Una din principalele îndatoriri care stau în fața** Uniunii Tineretului Comunist o constituie **îmbunătățirea muncii politico-educative în rîndul elevilor.**

În viitor organizațiile U.T.C. din școli, cu ajutorul conducerii acestora, se vor ocupa de organizarea și desfășurarea activității extrașcolare a elevilor. În fiecare școală se vor constitui echipe și formații artistice; o atenție deosebită se va acorda organizării cenaclurilor, societăților literare și științifice, cercurilor pe aptitudini, serbărilor, reuniunilor, serilor distractive, activităților în aer liber. Organizațiile U.T.C., cu sprijinul conducerilor școlilor, vor edita reviste culturale, artistice și științifice. Comitetul Central al U.T.C. și Ministerul Învățămîntului, organele locale U.T.C. și de învățămînt, organizațiile U.T.C. din școli și conducerile acestora vor colabora strîns în organizarea și desfășurarea vacanței elevilor.

Activitatea organizațiilor U.T.C. din școlile care cuprind elevi între 14—16 ani va fi în așa fel concepută încît să constituie o continuare pe plan superior a activității pionierești, organizîndu-se mai multe acțiuni în aer liber, marșuri, parăzi, expediții etc.

7. — În facultăți, Uniunea Tineretului Comunist, asociațiile studenților și-au adus, de-a lungul anilor,

o contribuție însemnată la procesul de pregătire și educare a generațiilor de studenți, sprijinind activ eforturile corpului didactic universitar pentru însușirea de către studenți a cunoștințelor de specialitate și dobîndirea unui larg orizont de cultură, pentru formarea lor ca intelectuali înaintați — militanți neobosiți în vederea înfăptuirii politicii partidului. Experiența muncii de pînă acum dovedește însă că existența în facultăți a două organizații de tineret, cuprinzînd aceiași membri și avînd aceleași preocupări, cu organe de conducere proprii, a dus la crearea unor paralelisme în munca educativă, la dispersarea forțelor și la supraîncărcarea studenților. **Ținînd seama de această situație, de opiniile a numeroși studenți, în viitor activitatea obștească cu masa tineretului studențesc va fi desfășurată de către organizațiile Uniunii Tineretului Comunist.** Ele vor pune la baza activității lor mobilizarea studenților la viața universitară, cultivarea concepțiilor înaintate despre muncă și viață, se vor preocupa, cu sprijinul cadrelor didactice, al conducerilor institutelor de învățămînt superior, de organizarea activităților educative, culturale, sportive, turistice, recreative și distractive.

Pentru asigurarea participării maselor de studenți la rezolvarea problemelor social-gospodărești, în institute vor activa consilii studențești care vor fi alese anual. Din trei în trei ani, pentru dezbaterea problemelor de interes general și alegerea Consiliului U.A.S.R. se va convoca Conferința Națională a Studenților.

Cadrele didactice din învățămîntul superior poartă o înaltă răspundere pentru întreaga pregătire a studenților, ele sînt chemate să contribuie și mai activ la munca de educare a tineretului universitar, la formarea lor ideologică, teoretică, ajutînd organizațiile U.T.C. în întreaga lor activitate educativă.

În toate problemele referitoare la munca educativă în rîndul studenților, la condițiile de studiu și viață ale acestora, va trebui să existe o permanentă consultare și colaborare între Ministerul Învățămîntului și C.C. al U.T.C., între conducerile institutelor și facultăților și organizațiile U.T.C.

8. — Realizarea sarcinilor importante care stau în prezent în fața organizațiilor U.T.C., îmbunătățirea activității cu tineretul impun **perfecționarea și simplificarea actualei structuri organizatorice a** Uniunii Tineretului Comunist. În acest scop, în întreprinderi, cooperative agricole de producție, în școli și facultăți, la sate etc., de regulă se va constitui o singură organizație U.T.C. Adunarea utecîștilor se va ține o dată pe trimestru, precum și cu ocazia sărbătorilor naționale, a unor momente importante din viața partidului și poporului nostru, din viața organizației U.T.C. Adunarea utecîștilor se va desfășura, îndeosebi în școli, sub forma unor festivități cu careu și ridicarea drapelului patriei.

Organizațiile U.T.C. își vor desfășura în viitor activitatea pe baza unui program întocmit în urma consultării utecîștilor, a factorilor de răspundere cu care U.T.C. colaborează și va cuprinde acțiunile politice, educative, culturale, sportive și distractive organizate pentru masa tineretului. Activitatea Uniunii Tineretului Comunist va trebui astfel concepută și organizată, încît să atragă întregul tineret, să răspundă dorințelor și intereselor sale, urmărindu-se ca la acțiunile organizației U.T.C. tinerii să participe cu plăcere și satisfacție.

De hotărîtoare însemnătate în îndeplinirea atribuțiilor ce revin organizațiilor U.T.C. în desfășurarea activității lor sînt valorificarea din plin a inițiativei și priceperii tinerilor, asigurarea unui asemenea climat de muncă încît aceștia să devină organizatorii propriei lor activități.

Organizarea de către U.T.C. a unei bogate munci educative, culturale și sportive pentru toți tinerii va trebui să aibă drept efect cuprinderea în Uniunea Tineretului Comunist a covîrșitoarei majorități a tineretului patriei. Este necesar să se simplifice primirea în U.T.C., înlăturîndu-se formalismul care persistă în acest domeniu. În viitor se consideră potrivit ca primirea în organizație să se facă, la cererea tinerilor, de către comitetele U.T.C., iar cu prilejul acțiunilor inițiate și al adunărilor utecîștilor să se înmîneze celor primiți, în cadru festiv, carnetele de membru al Uniunii Tineretului Comunist.

9. — În activitatea pe care o desfășoară, organele și organizațiile U.T.C. vor trebui **să atragă un număr mai mare de activiști obștești,** în special din domeniul culturii, artei, sportului, armatei, organizatori pricepuți ai muncii cu tineretul. În aceste condiții, Uniunea Tineretului Comunist va avea un număr restrîns de activiști salariați, aceștia trebuind să fie cadre temeinic pregătite, cu un larg orizont politic și cultural, buni organizatori ai activităților educative.

10. — În vederea asigurării unei mai bune coordonări și soluționări pe linie de stat și obștească a problemelor care privesc munca, viața și educația tineretului, este necesar ca **primul-secretar al C.C. al U.T.C. să fie membru al guvernului, avînd calitatea de ministru pentru problemele tineretului.**

11. — Ținînd seama de faptul că munca cu tineretul implică cunoașterea profundă a preocupărilor și cerințelor acestuia, e necesar **să se înființeze un centru de cercetări pentru problemele tineretului,** format din cadre de specialitate, sociologi, pedagogi și psihologi cu îndelungată activitate științifică și educativă, care să inițieze anchete și studii referitoare la munca și viața tineretului, să recomande forme și metode de muncă noi, să generalizeze experiența pozitivă.

12. — Uniunea Tineretului Comunist **va dezvolta continuu relațiile de prietenie frățească și solidaritate internaționalistă cu tineretul din țările socialiste, cu toate organizațiile revoluționare și democratice ale tineretului, solidaritatea cu lupta popoarelor pentru eliberarea socială și națională, pentru libertate și independență,** contribuind activ la întărirea unității de acțiune a forțelor progresiste ale tinerei generații în lupta împotriva imperialismului, a reacțiunii și războiului, pentru victoria cauzei socialismului, progresului și păcii în lume.

★

Creșterea și formarea tinerei generații, sarcină de onoare a întregului nostru partid, fac necesară **sporirea grijii și răspunderii organizațiilor de partid pentru îndrumarea muncii educative a tineretului,** coordonarea activității tuturor factorilor care au datoria de a contribui la educarea lui.

Organizațiile de partid au datoria să asigure conducerea și îndrumarea permanentă a organizațiilor U.T.C., sprijinirea acestora în vederea îmbogățirii continue a conținutului activității lor destinate educării comuniste a tineretului, mobilizării acestuia la lupta pentru traducerea în viață a hotărîrilor partidului în toate domeniile construcției socialiste.

Măsurile inițiate vor asigura, totodată, un cadru larg activității U.T.C., vor da posibilitatea organizațiilor de tineret să-și manifeste din plin capacitatea organizatorică, spiritul de inițiativă, ducînd la creșterea rolului și influenței acestora în rîndul maselor de tineri de la orașe și sate, la îndeplinirea sarcinilor de înaltă răspundere încredințate de partid Uniunii Tineretului Comunist.

Comitetul Central al Partidului Comunist Român își exprimă convingerea că măsurile privitoare la activitatea în rîndul tineretului vor permite ca munca educativă să se desfășoare în condiții din ce în ce mai bune, să sporească rolul școlii, al familiei, al instituțiilor de cultură, al celorlalte organizații obștești în formarea tinerei generații de constructori ai socialismului și comunismului.

PULS

MĂȘTILE LUTULUI

Cunoscusem ordinea studiată a muzeelor, trăisem în văzduhul lor purificat de prezența artei, simțisem imensitatea universului constrîns la tiparele lui esențiale, propuse nouă, celor îndrăgostiți de frumos. Dar nu fusesem niciodată acolo unde se învață arta de a nu muri. Îmi imaginasem un astfel de atelier ca pe-un laborator în care „homunculus“ va vorbi din retorte. Nu privisem niciodată acest spațiu prin care materia trece purificîndu-se de convenționalitatea sa trădînd sub palpările degetelor ascunsele ei mistere.

Tăcut, m-am instalat într-un colț al atelierului din strada Transilvaniei, în sala în care unsprezece studenți și studente ai anului I, secția ceramică, se roteau, cu mișcări rituale parcă, în jurul piedestalelor pe ale căror sele așteptau grămezi amorfe de lut. Asistentul Costel Badea îmi vorbise mai înainte de severitatea criteriilor examenului de admitere care a selectat pe cele mai evidente talente. Dar munca cu acei unsprezece artiști trebuie dusă în sensul că ei trebuie obișnuiți cu ideea că nu vor fi creatori numai de unicate, ci creatori ai unor lucrări de largă circulație, descoperitori ai poeziei obiectelor care ne înconjoară. Ei trebuie obișnuiți cu ideea scoaterii operei din ramă și de pe soclu și aducerii ei în permanență lîngă oameni. De aceea, tinerele talente nu trebuie să sară nici o etapă în sensul evolutiv al propriilor realizări.

Pasta aceasta frămîntată, unsă cu lumina unui noiembrie curat, se simțea cum zvîcnește într-o mișcare ascendentă, ca sub atingerea unui sensibil cuțit de strung imaginar și își desprinde cojile efemere, apropiindu-se cît mai exact de intențiile modelatorilor.

Bunăoară, Virgil Mihăescu își apropie lucrarea cît mai mult de concepția pe care și-a impus-o inițial, dar dincolo de descifrare se întrezărește tenta personală, abia stăpînită, de a muta emoția în planul unei viitoare tehnici proprii.

Ridicată ușor pe vîrfuri, țuguindu-și buzele a concentrare, Michaela Georgescu-Gorj estompează rigiditatea muchiilor unei construcții anatomice (concepute inițial pe planuri largi), într-o căldură ușoară, învăluitoare. Încet-încet, o pleoapă și-a anunțat transparența, un mușchi a zvîcnit imperceptibil și-o dungă prelungă face să alunece un fior de trăire peste netezirile obrazului de lut.

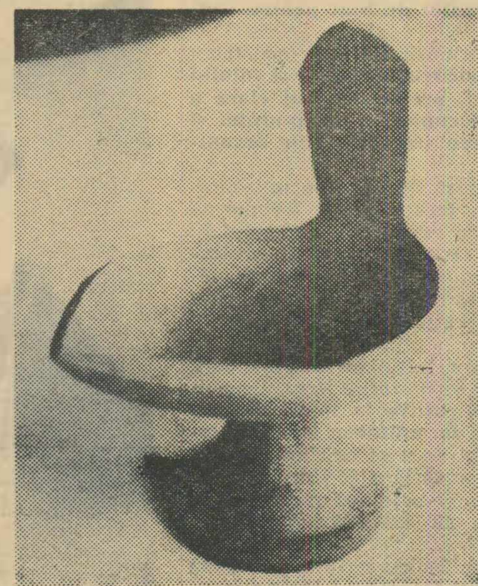
Ioana Coja lungește portretul, obligînd volumele să se încadreze pe o verticală zveltă. Și Laurențiu Anghelache și Adriana Condrat și Eugenia Manea și toți ceilalți componenți ai secției de ceramică se străduiesc să descopere în profunzime legile artei.

După cîteva zile, unsprezece portrete, unsprezece măști de lut ale aceluiași model egal cu sine însuși descopereau ochiului meu posibilitățile certe ale unor tinere talente.

Doar focul părea așteptat să închege-n flacăra lui durabilă aceste volumuri inundate de pasiune, străduință și concentrare.

Dar am înțeles că focul nu trebuia așteptat, fiindcă el era deja prezent în ochii, în mîinile și-n sufletul acelei grupe de viitori descoperitori ai frumosului și ai adevărului.

Gheorghe ISTRATE

CABINETUL ABSOLVENTULUI

La Institutul pedagogic din Bacău funcționează **„Cabinetul absolventului"** sub egida prorectorului Virgil Radulian. Înființat cu trei ani în urmă, din inițiativa catedrei de pedagogie, cabinetul a încetățenit o tradiție : anual, primăvara, foștii absolvenți se întîlnesc cu studenții, le împărtășesc din experiența lor, discută ca între „colegi". În afară de întîlnirile tradiționale, absolvenții țin permanent legătură cu institutul prin intermediul scrisorilor ; solicită sprijin în problemele profesionale, sfaturi în susținerea cît mai competentă a orelor de dirigenție, își invită profesorii la locurile lor de muncă. Într-un cuvînt, absolvenții vechi și noi continuă astfel să-și țină aproape anii de studenție și în același timp să găsească, prin intermediul foștilor profesori, rezolvări multiplelor probleme pe care le pune meseria de dascăl.

VOR FI ÎMPREUNĂ

E o așteptare în care s-au strîns, unele peste altele, grijile, visele, dorințele de reușită. Curînd va părăsi **Institutul pedagogic din Bacău.** Ea, **Bordeianu Cornelia, din anul III Științe naturale,** știe de pe acum ce are de făcut. Un laborator, poate mai rudimentar la început, un colț viu realizat de pe urma peregrinărilor și căutărilor în satele de prin împrejurimi, un ierbar cu multe din minunile de ierburi și flori ale locului unde își va începe dăscălia. Unde-o va începe ? Poate într-unul din îndepărtatele sate ale Iașului, poate ale Bacăului. Oricum, important e că alături de ea va fi și logodnicul ei, **Irimie Vasile, student în anul III la Matematici.** Amîndoi au început încă de anul trecut munca de cercetare. Bordeianu, în cadrul cercului științific de pedagogie, Irimie la sociologie. Au mers în trei sate — Pildești, Podoleni, Săbăoani — împreună cu alți colegi, unde au început investigațiile privitoare la realizarea educației copiilor din clasele V—VIII în condițiile în care unul dintre părinți este navetist. Sutele de date și statistici vorbesc și despre munca lor, care constituie un început bun în cunoașterea locurilor și a oamenilor, a psihologiei copiilor, cărora le vor împărtăși curînd din experiența lor. Le urăm de pe acum succes !

M. ALBOIU

ROMÂNII CÎNTĂ CU INIMA...

Oradea. Casa de pe strada George Enescu, de la nr. 37, are în ea parcă ceva aparte, un aer care te îmbie să o cauți, să-i descoperi taine. Dar prea puțini sînt aceia care știu că acolo locuiește o familie de oameni care, din moși-strămoși, din tată în fiu îndrăgesc cursul lin al doinelor, crestele abrupte ale melodiilor de joc din Bihor. Aici locuiește familia BRADU — Ion Bradu, folclorist (a publicat 7 culegeri de folclor muzical și literar), Mircea Bradu, cunoscutul scriitor și critic orădean, și cea mai proaspătă locatară — Florica Bradu, soția lui Mircea, studentă la Institutul pedagogic din Oradea — talentată cîntăreață, veselă și plină de farmec.

Din vorbă în vorbă, am aflat despre succesele Floricăi repurtate în vara acestui an peste hotarele patriei. Dar să le urmărim...

— Am fost invitată să cînt, împreună cu ansamblul folcloric „Doina Argeșului", cu prilejul Festivalului de folclor organizat de societatea N.E.V.O. din Rotterdam, desfășurat la Leiden, în Olanda, între 30 iunie—14 iulie. Cîntecele bihorene „Cine-o zîs întîi doina", „Dragostea din ce începe", „Busuiocul", „Hei, dorule", au fost bisate pretutindeni — la Rotterdam, Amsterdam, Leiden,

Wageningen, Alkmaar, Vlaardorigen, Heino, Haga, Zwolle, Dalfsen, Scheweningen, Realte, iar două dintre ele au fost înregistrate pe disc.

Primirea a fost atît de călduroasă încît nu o pot exprima prin cuvinte și, ca mulțumire, într-unul din spectacole am interpretat cîntecul olandez „Drickesmann", reluat de spectatorii prezenți și cîntat în cor.

După o scurtă pauză, Florica Bradu îmi pune în față un teanc de ziare. Multe fotografii ale ei sub care cronicarii de specialitate semnau cuvinte calde. Iată un exemplu : „Florica Bradu este atît de autentică, încît dacă închid ochii mi se pare că văd minunatul peisaj al Carpaților" (Jacob Besselsen).

— Tot în vara aceasta România a fost prezentă cu un reușit ansamblu la Festivalul folcloric studențelsc de la Istanbul. Erai și tu printre membrii lui...

— Într-adevăr, abia sosită din Olanda, mi-am revizuit bagajele (bineînțeles și pe cel muzical) și am plecat în țara moscheilor și a basmelor cu fete frumoase. Atîtea flori am văzut acolo, că nu-mi credeam ochilor. În timpul spectacolelor noastre cădea potop de flori pe scenă.

Dacă aș vrea să aleg ziua cea mai frumoasă petrecută în Turcia mi-ar fi greu să mă pronunț. Totuși, poate că aș rămîne la cea în care am avut un frumos succes la Istanbul. Cum a fost ? La început, nimic deosebit. Apoi, în timpul concertului, am fost rechemată la rampă de mai multe ori. O dată am răspuns cu un cîntec turcesc — „Pe cortul meu" — un cîntec de ritual al cărui text este o fierbinte implorare a ploii. Și iar a început să cînte publicul împreună cu mine — ca la Rotterdam.

Dar ziua cea mai frumoasă petrecută în Turcia mi se pare că a fost cea în care ansamblului nostru i s-a oferit Cupa de cristal.

Fata aceasta tînără, abia de 22 de ani, are amintiri atît de frumoase, ca doinele și cîntecele Bihorului, inima ei cîntă ca toate cîntecele românești. Poate că avea dreptate Leen Beugers, președintele Societății de dans din Rotterdam, cînd spunea : „Românii cîntă cu inima".

Și cîntecele sînt cu atît mai frumoase cu cît inimile care le dau glas sînt tinere, ca a Floricăi Bradu.

Dumitru VÎRTIC

I PE PROMONTORIU

le de febră, de con-
ı curînd zborul din
u care cinci ani s-au
ința și setea cunoaș-
o uriașă figurație în
principali, ai în fața
pentru asaltul final,
-și cucerească un loc
ilor șanse ale afir-
inței și tehnicii, a
nare, ce îmbrățișează
meseriile. În aerul
are încă o generație
elor. Ei și-au ales cu
croit destinul în pas
piectul de Directive,
care a început azi
pentru studenți e un
. E ceea ce studenții
din Iași încearcă să
emnări de reporter.

)NAJ" PREZENT

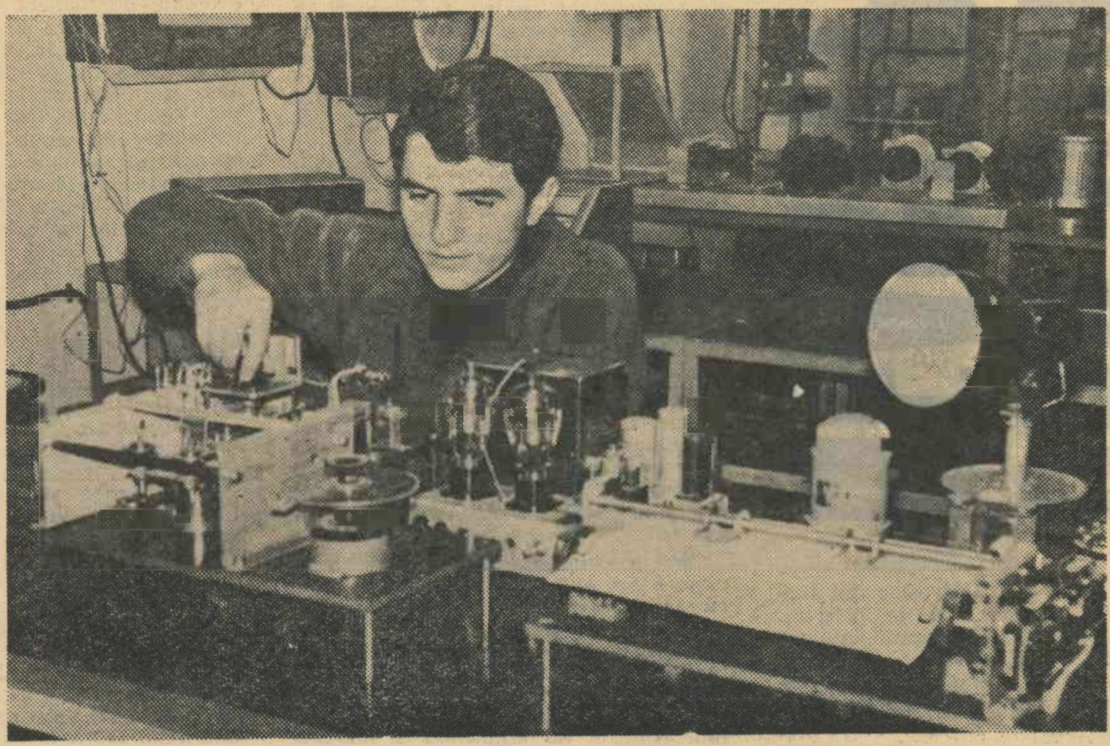
ntr-una din camerele
Iași, cinci băieți de
un joc simplu, aproa-
ărțile așteptau zorii
asă. Erau niște mar-
ocul. Cufundați în
nplu tavanul, între-
tă între ei ca niște
i un inginer bun?
i?" „Uite, el, da!"
cu picătură, de la
, a fost invocat ca un
dată în discuția lor
repetate. „El, da!"
că „EL" păstrase o
niul obținut în clasa
Olimpiadei de fizică
orul pe care l-a con-
tor, apoi instalația
mici piese pentru
um se folosește la
in curenți de înaltă
n — note de capaci-
la ore și exigența
lucrurile nu mergeau
a altul decît MIHAI

unui liceean — peste
și dacă nu-l stîrnești
sia unui tînăr foarte
i om cu o deviză de
nginer bun realizează
l face cu 10.000. Cu
pe băncile facultății
ucrarea de diplomă îi
a ales o temă dificilă:
etic". Știe că tehnica
în contextul actual
Vrea să-și înceapă
nou. Poate la „Steagul
". Oricum, la Brașov.
legat prietenii. Se va
le acumulate pe băn-
știi să-ți susții ideile
demonstrezi eficiența".
matematician Dimitrie
nt, Grovu a ținut o

nodestie rar întîlnită.
vorbească. Și-apoi, e
aboratorul, proiectele,
revistele de speciali-
desăvîrșirea pro-
l cotidian. Se-ntreabă
vreme prietena lui,
Chimie, să meargă la
citească pe Salinger și
cursurile de limbă
opulare, să audieze la
istoria artelor. Cînd?
setea și curiozitatea de a cuprinde totul? Se pare că răspunsul la aceste întrebări stă în planificare. Un orar de o rigurozitate matematică: între 10—14 proiect, 14—15 masă, 15—17 istoria artelor etc., etc. Unii dintre colegii Aureliei se amuză. Își drămuiește timpul pe minute. Dacă-l respectă? Nici vorbă! O întîrziere survenită în orar e o pierdere irecuperabilă. Lucrarea pe care a pregătit-o pentru conferința cercurilor științifice pe țară — „Unele probe coloristice de melană" — și-a ales-o după ce în timpul practicii urmărise în amănunțime acest proces, după ce dezbătuse această problemă în cadrul cercului științific. La cerc au hotărît să-și traducă reciproc din revistele de specialitate tot ceea ce găsesc legat de cercetarea lor. Unul știe germana, altul engleza, altul franceza. „Încercăm un schimb de opinii pe marginea materialului parcurs".

Va merge la o întreprindere textilă? Va rămîne la catedră? Nu știe încă, deși ar opta pentru o întreprindere. Are o singură teamă: confruntarea cu generația mai veche din uzina în care va trebui să lucreze. Dacă i se va spune: „Ești mai tînără, stai la locul dumitale", cînd de pe acum plănuiește cum să afle toate ascunzișurile și tainele meseriei? Ce va face? Nu e ușor să te gîndești de pe acum cum va fi acolo cînd știi bine că paharul din laborator în care se petrec, firește, minuni, va fi înlocuit cu utilajul industrial de proporții care cere pricepere și răspundere. Sau își va spune ca prietenul ei, Mihai Grovu: „Un inginer bun, indiferent de condiții și de colectivul în care lucrează, trebuie să realizeze cu 100 de lei ceea ce altul face cu 10.000, trebuie, în mai puțin de cinci ani de la absolvire, să se realizeze". Și TREBUIE e un imperativ.

Mihai Grovu la lucru

UN MICROBIST ÎN MESERIE

De cîte ori trece prin Bacău, aproape de strada Războieni, mai ales în vacanță, VASILE MELIAN scrutează cvartalul de blocuri noi și poate că le trimite un salut, în gînd firește, frecîndu-și mîinile ca în iernile din anii trecuți, cînd maistru fiind, urmărea cărămizile care se legau între ele una cîte una pînă făceau loc ferestrelor.

Nu-i de mirare că și-a ales facultatea de construcții. O dată cu absolvirea ei, Vasile Melian încheie un ciclu: școala tehnică de construcții, tehnician, maistru, student al acestei facultăți și în curînd inginer. Va reveni la Bacău? Cîțiva ani de muncă aci, pe marile șantiere, l-au legat de oameni și o dată mai mult de locul lui de baștină. „Sînt multe lucruri aci, în Bacău, care-mi aparțin" spune viitorul absolvent. Se va despărți de aceste „lucruri", cum singur le spune simplu și familiar? Mai mult ca sigur că da! Vrea să ia totul de la capăt. În Bacău, pe orice șantier s-ar duce îl cunosc inginerii mai vechi, muncitorii. Va intra în colectiv ca unul de-al lor, cu experiența lui și poate cu unele „goluri" care trebuie înlăturate. Dacă oamenii care-l cunosc atît de bine și-l apreciază îi vor trece cu vederea de la-nceput aceste scăderi, vor fi mai puțin exigenți cu el tocmai că e de-al lor, că-l știu? Nu! Va cere orice alt șantier. Acolo unde e nevoie neapărat. Poate la Pitești, poate în altă parte. Într-un colectiv nou de muncă unde să nu i se tolereze nici cea mai mică greșeală. Nu vrea să-și facă o carieră pe baza unor relații stabilite deja. Nu-l înspăimîntă faptul că, așa cum se-ntîmplă peste tot cînd intri într-un colectiv nou de muncă, oamenii sînt cu ochii pe tine. Asta și vrea. Poate greșește gîndind astfel, dar are o certitudine pe care o spune ca pe o glumă bună: „Sînt microbist în meserie". Și nu poți să nu-i dai crezare. „Microbul" lui poate fi molipsitor în orice loc de muncă.

L-am găsit în cameră, la masa de lucru, migălind în scris, pe zeci de foi, cifre și linii ordonate — un limbaj care nouă, ziariștilor, ne este pe înțeles după ce l-am văzut transpus în fapte: o hală, un bloc, o școală. M-a privit pe sub ochelari, puțin contrariat la început și, pentru că avea mult de lucru, m-a rugat să revin a doua zi, că-mi va face o surpriză.

ÎNĂLȚIMI PENTRU VIS

Iarna nu glumește la Iași. Cădeau fulgi reci, înverșunați — o amenințare de viscol — și ne suflam în mîini scrutînd Iașul de pe turnul Goliei: Complexul industrial, Termocentrala, Fabrica de ulei, Atelierele „Nicolina"... Vasile Melian încerca să explice ceva, amplifica vizionar complexul, îl vedea uriaș, de-a lungul Bahluiului — închideam ochii de vînt și din dorința de a ne cristaliza și fixa măreția imaginii. Un coleg de la Energetică — PITIȘ CONSTANTIN, care venise cu noi — lăuda zona industrială bine plasată lîngă apa Bahluiului, vedea deja „Penicilina" funcționînd cu o treaptă de tensiune mai înaltă, își imagina proiectarea unor termocentrale de puteri mari. „Iașul are deja două stații electrice de transformare de 110 kv și, cine știe, în curînd va avea trei stații..." E nevoie de o a treia, explica el. „Se vor generaliza tensiunile de 400 kv și nu m-ar mira ca peste zece ani să aud de 700..." Nu-i mira nimic. Melian înconjura Iașul cu un brîu de blocuri moderne, augmenta complexul, Pitiș le alimenta cu energie. „Stațiile de înaltă tensiune ocupă hectare. În condițiile actuale trebuie economisit fiecare metru pătrat, se cere reducerea lor la spații cît mai mici." Economie, rentabilitate! — un joc de șah ceva mai complicat. „O tactică prin care urmărești pierderi de energie foarte mici, o schemă ideală și o latură strategică — poziționarea transformatorilor în locurile cele mai bune." Va fi „AȘA", „CURÎND", „ASTFEL"... Cuvinte care se loveau de frigul de-afară și rămîneau rotunde, întregi, certitudini ale acestor ani de efervescență tinerească, de visuri pe care absolvenții de mîine le vor împlinite.

Marta CUIBUȘ

ună acest început de nou anotimp
ner de toamnă și de frunze verzi, un
lor și colinelor pline de roade. Fie-
ei, o tensiune imprimată de sîngele
dîndu-i fiecărei fracțiuni de secun-
vînt și memorie. Sîntem contempo-
entele de seamă ale istoriei po-
ța națională a Partidului Comunist

Român, care va dezbate Proiectul de Directive și celelalte documente ale Plenarei Comitetului Central din 5—6 octombrie. Cînd vor apărea aceste rînduri în dimineața de 6 decembrie, lucrările vor începe sub covîrșitorul semn al aplauzelor întregii țări. Bazate pe cunoașterea atentă, pe analiza profundă a realității, a dezvoltării societății, a relațiilor și forțelor de producție, în continuă confruntare a prezentului cu ideile nobile de viitor, documentele propun un imens program destinat înnoirii peisajului industrial și moral al țării. Acum, cînd întregul popor găsește în demnitatea cuvintelor partidului idealul său de muncă, îmi dau seama cît de perfecte și de necesare sînt aceste dezbateri, care nu vor întîrzia să-și arate rodul. Mi-ar plăcea să trec peste cîtva timp peste dealurile acelor sate pierdute încă în noroaie, să pot călca pe un drum pietruit și să gust peste tot literele unei cărți în lumina becurilor electrice. Așa îmi închipui că trebuie să arate fiecare sat: avînd școală, o bibliotecă, o baie, un cămin cultural cu o activitate fertilă. Astfel săteanul simte urbanizarea, nu numai ca pe un imperativ al vieții moderne, ci și ca pe o necesitate dictată de legile obiective ale dezvoltării societății. Săteanul simte astfel cum nevoile sale sporite sînt rezolvate într-un timp mai scurt, cum adevărata cultură își face loc în casa lui, cum cărțile din magazinul universal trec în biblioteca sa personală, cum un televizor îi aduce în casă o adevărată lume plină de miracole și întrebări, o lume modernă, efervescentă, multilaterală și totdeauna preocupată de marile probleme ale conviețuirii între oameni, ale civilizației și cuceririlor sale ideologice, științifice și culturale. Astfel văd satul de azi și de mîine, un sat care, pe lîngă cuceririle epocii moderne, își păstrează cu grijă, își conservă vechile tradiții, vechile obiceiuri, ca nunta, șezătorile, sărbătorile de peste an, diversele ritualuri, splendida horă românească.

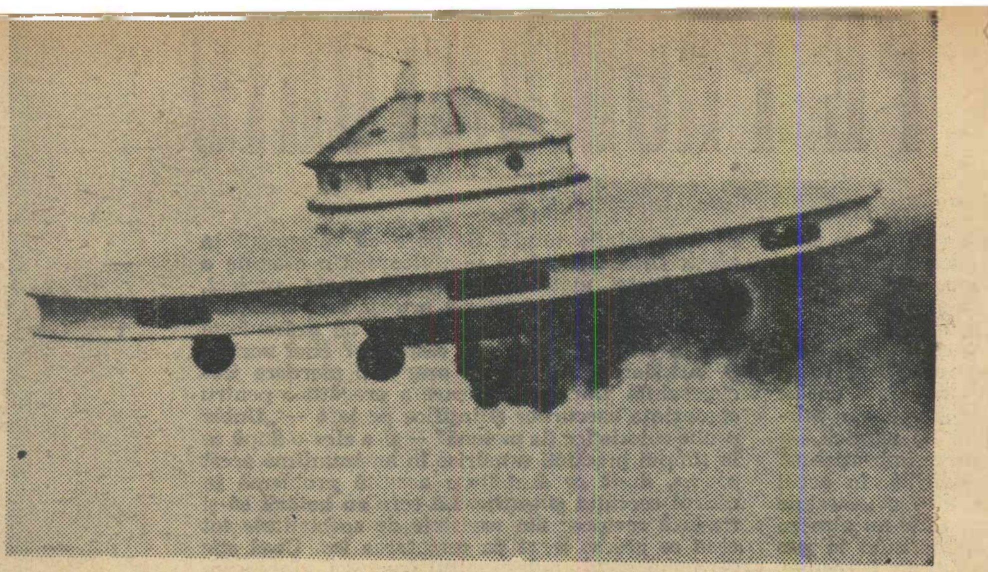
Creșterea nivelului de trai al oamenilor muncii e un obiectiv mereu nou, mereu în atenția partidului, ca și valorificarea sistematică a tuturor resurselor industriale, fizice și intelectuale. Numai astfel se poate ajunge la deplina conjugare între forțele de producție și relațiile de producție. Înființarea județelor e implicată de dezvoltarea obiectivă a țării; fiecare unitate teritorială va fi în deplină concordanță cu cerințele de sistematizare, cu noile relații de producție, cu actualele cerințe și condiții ale dezvoltării economiei, culturii și industriei. Ca orice tînăr, mă aflu în fața unui atît de enorm program, fără îndoială de necuprins pentru mine, un program gîndit de milioane de oameni, comentat și îmbogățit. Azi, noi tinerii scriitori avem viu îndemnul tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al C.C. al partidului, îndemn de a ne apleca spre comorile și experiența poporului, de a sorbi din apa vie a înțelepciunii sale, de a fi direct angajați în febrilitatea muncii comuniste.

Dumitru M. ION

EVRIKA!

ORIZONTUL VIZITELOR NEPAMÎNTENE (IV)

DAR CINE SÎNT NEAȘTEPTAȚII OASPEȚI?

În grupul straniu al ființelor conduse de Semyaza (după relatarea cărții apocrife a lui Enoh) este una Yekon, care le-a convins pe celelalte să coboare pe Pămînt. Ezitau deci. Pentru ce? De omenirea primitivă nu se puteau teme nu păreau nici trufașe, de vreme ce, totuși coborînd, și-au consumat o parte din timp cu pedagogia. Gradul lor de civilizație și generozitatea lor au avut însă și un efect negativ: sanctificarea și chiar ridicarea lor la rangul de zei. Să fi prevăzut această alternativă? Rememorînd simultan toate dovezile numărate pînă aci (deși n-am relatat decît o parte dintre cele știute, care și ele alcătuiesc un sector modest din ceea ce se cunoaște azi în lume), în confruntare cu fenomenul contemporan UFO, devine tot mai greu să luăm în glumă posibilitatea contactului, direct sau indirect, al civilizației noastre cu alte civilizații. Renunțînd la vechile prejudecăți și dogme, omul lucid al zilelor noastre are chiar datoria să fie mai atent la ce se petrece în jurul său, știind acum că împrejurimile lui nu mai sînt vecinul Costică și vecina Tanța ci măcar toată zona Galaxiei noastre.

Informațiile — trebuie să recunoaștem, deocamdată precare și instabile — se completează cu intuiția unor oameni disponibili pentru receptarea logică a insolitului. Să fie în unele cazuri această intuiție bizuită pe o vagă memorie genetică, sau numai pe palparea cu antenele imponderabile ale omului a unui adevăr indefinit care plutește în aer, nu putem încă afirma. Putem fi siguri însă că omenirea a ajuns astăzi cert interesată de dezlegarea acestei foarte vechi enigme.

Care sînt însă explicațiile posibile ale interesului persoanelor extraterestre față de noi (admițînd că aceste persoane extraterestre există în preajma noastră)? Același fizician James McDonald, pe care l-am mai citat, oferă o ipoteză: „În loc ca noi să descoperim viața în spațiu, s-ar putea ca viața din spațiu să ne fi descoperit pe noi!", pe care o întărește prudent: „Este foarte probabil că ne aflăm sub o anumită formă de supraveghere". Acceptînd ipoteza, trebuie să ne întrebăm care poate fi scopul acelor ființe. Bineînțeles, ideea care-i vine totdeauna omului mai repede și mai confortabil este ideea cunoașterii. A doua idee, tot atît de confortabilă, care-ți vine ușor, este ideea relațiilor bilaterale, care pot fi după unii — comerț, după alții — schimb de experiență. Venind ei mai întîi, este clar că civilizația lor a ajuns într-un stadiu superior civilizației noastre. Se spune de obicei că străbaterea unui astfel de drum este indiscutabil legată de misionarism cultural, deci de generozitate; același lucru îl sugerează, pe de o parte, mai toate documentele amintite (cartea lui Enoh, explicarea prudentă a structurii navelor astrale din Samaranganastradhara, faptele lui Toth și ale lui Quetzalcoatl, sacrificiul lui Prometeu etc.), iar pe de altă parte absența aproape totală a accidentelor în miile de cazuri de întîlniri între oameni și UFO azi; căci căpitanul Mantell, dacă acceptăm informația, s-a băgat singur sub jetul de propulsie al discului pe care îl urmărea. Reluînd o remarcă precedentă, ne putem referi la continuitatea acestor relații. Pe lîngă legenda sud-americană și toate celelalte aluzii mesianice ale revenirii, mi se pare că putem lua aproape stricto sensu din nou niște pasaje din cartea apocrifă a lui Enoh, dat fiind că ea este cel mai puțin dogmatizată de teologi, iar simbolurile ei sînt destul de străvezii. „Și în zilele acestea se va ivi pe cer, pe înălțimea unui car din asfințit, și va străluci grozav, mai mult decît legea luminii" Iar mai departe este o frază care poate fi interpretată ca un calcul al erorilor posibile de zbor, dacă nu chiar ca o aluzie la zborul într-un paradox al timpului: „Și vor greși mulți starosti ai rînduielii stelelor, și aceștia își vor schimba căile și lucrarea și ei nu vor sosi în vremea care le-a fostă hărăzită" Anunțînd că aceste fapte se vor petrece în „zilele marii neliniști", Enoh continuă: „Ascultați voi cei străvechi și uitați-vă voi, oameni din viitor, la cuvîntul sfînt pe care am să-l rostesc. Trebuie să-l spun mai ales celor din trecut, însă și celor din viitor îl spun, ca să nu lepădăm începutul înțelepciunii. Pînă azi el n-a fost dat nimănui. Întîia pildă: cînd se va ivi lumina în cei drepți, cînd tainele celor drepți (trebuie luat în sensul cunoașterii adevărului! — n.n.) se vor dezvălui, nelegiuirile se vor șterge de pe pămînt. A treia pildă: în zilele acelea ei se vor pogorî într-un loc ascuns. Și oamenii înțelepți vor vedea adevărul și fiii pămîntului vor pricepe toate vorbele cărții pe care am scris-o".

Dar sînt autori de ipoteze și de alt gen. Cîtă vreme nu s-a demonstrat nimic absolut, negru pe alb cum le place oamenilor, putem presupune și ceea ce crede bunăoară Frederik Ordway: „În ceea ce ne privește, aceste ființe extraterestre ne-ar putea considera pe noi tot așa cum considerăm noi celulele și virușii". De ar fi așa, pămîntenii s-ar putea simți, într-adevăr, jigniți. Dar, vorbind serios, extratereștrii pot avea foarte bine interese pe Pămînt cu totul în afara zonei noastre de înțelegere, și nu depinde de noi să le schimbăm scopul.

Datoria noastră este astăzi luciditatea, este cercetarea științifică asiduă și neatîrnată de prejudecăți trandafirii sau negre. James McDonald previne: „Industria aerospațială va face o mare greșeală dacă nu va întreprinde un efort important pentru a descoperi ce se întîmplă". Pentru că e ușor să spui ca țața dintr-o poveste a lui Ion Creangă ce a fost întrebată cine mai era la biserică: Eu și cu fie-mea, încolo tot prostime! — dar asta nu rezolvă nimic.

Izbutind în cele din urmă să aflăm cine sînt ei (aceasta, în cazul cînd ei înșiși nu se vor grăbi să se deconspire), mă rog, fie și dacă există cu adevărat sau nu, ne va fi mai ușor să aflăm ce urmăresc.

S-a vehiculat părerea că n-ar fi niște ființe, că vin de la foarte mari depărtări și, ca atare, aducîndu-se și dovada absenței contactului, că nu sînt decît roboți sau ceva similar, trimiși numai ca informatori de către civilizația care i-a construit. Explicația pare plauzibilă, de n-ar fi totuși documentele tradiționale și mult prea variabila alegere a rutelor și aparițiilor.

Cînd s-a vorbit însă de ei ca de niște ființe extraterestre (căci bănuiala că ar fi manifestarea unei forțe secrete de pe Pămînt a pierdut din ce în ce mai mult teren), s-a respins în majoritatea cazurilor ideea că ar fi locuitori din sistemul nostru solar, referirile făcute privind aproape totdeauna penuria de atmosferă a planetei Marte sau cruditatea atmosferei planetei Venus. Dar să nu neglijăm faptul că o civilizație avansată își poate produce singură condițiile necesare vieții, atunci cînd ele încep a sărăci. Se mai arăta, în cazul Marte, că rachetele noastre n-au observat nimic. Dar modestele noastre rachete și încă timidele mijloace de teletransmisie a informației puteau viza numai o mică zonă întîmplător nelocuită, ca să nu mai vorbim de posibilitatea strămutării (în cazul lui Marte) a întregii vieți sub scoarța planetei! Și, de asemenea, atacînd ipoteza lui I. Șklovski cu privire la originea artificială a sateliților lui Marte, nimeni încă nu a putut să-și susțină argumentele experimental. Așadar, riscînd ipoteza că cei doi sateliți marțieni sînt, de pildă, orașe spațiale, ne întrebăm cum se poate dovedi deocamdată că nu sînt? Dar iată că oameni de știință de prestigiul d-rului Colin Pittendrigh, al astronomului Clyde Tombaugh, al astrofizicianului I. Zigel, al lui I. Șklovski, al astrofizicienilor Pierre și Janine Connes nu neagă posibilitatea vieții evoluate pe planeta Marte, după cum William Plummer și John Strong nu o neagă pe aceea de pe Venus.

Dar dacă nu provin din aceste planete, de unde vin? Nu cumva Marte sau Venus n-au fost decît popasuri temporare ale unor naufragiați de pe enigmatica planetă Phaëton, explodată acum vreo 12-14 milenii, între Marte și Jupiter? Centura de asteroizi moștenită de la ea este încă insuficient cercetată. Poate că oaspetele de anul viitor, Icar, va oferi astronomilor oarecari date în plus.

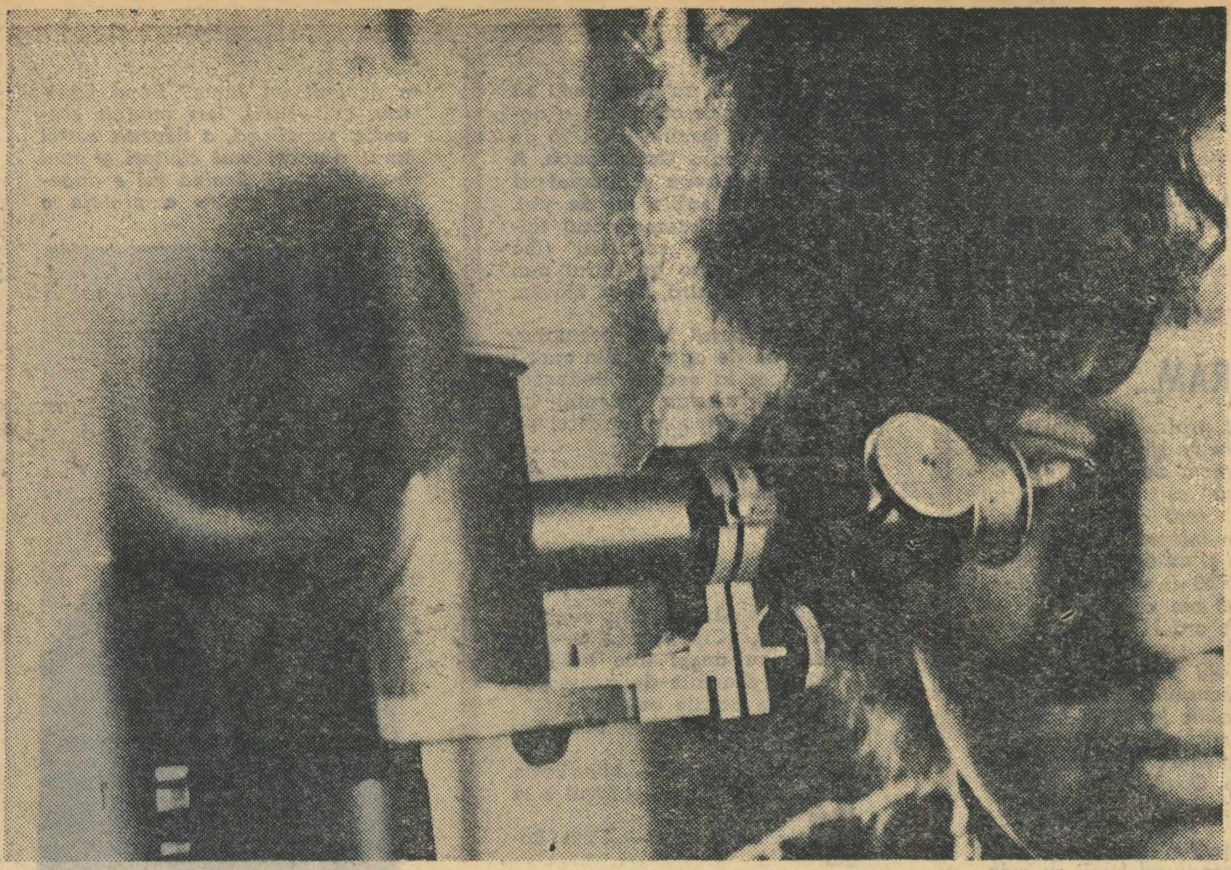
Ieșind cu ipotezele din zona sistemului solar, intrăm în dificultatea acceptării unor durate prea mari ale călătoriei spațiale. Dar și aici există, ca de obicei, un viciu de gîndire; căci nu ne-am dezvățat încă să aplicăm tuturor fenomenelor care ne depășesc măsurile noastre terestre. Nu vreau să spun să însăși limita vitezei luminii, stabilită de Einstein, confirmată de alții, este contestată de unii oameni de știință din zilele noastre; dar dacă admitem, în spiritul teoriei prof. F. G. Dyson, existența celor 3 grade de civilizație cosmică, dacă acceptăm veracitatea stabilirii radiosurselor CTA-21 și CTA-102 (Kellermann, Conway și Long, apoi Șklovski și Kardașov), nu mai putem să nu admitem, teoretic, existența unor mijloace de propulsie la o civilizație de gradul II sau la una de gradul III, care să nu fie încă posibilă pentru mintea noastră aflată încă în leagănul civilizației umane de gradul I.

Printre ipoteze și-a făcut loc nu demult și una foarte îndrăzneață, frizînd fantasticul literar wellsian, dar în același timp admisibilă teoretic în virtutea cercetărilor matematice mai recente ale lui Heisenberg: este ipoteza că farfuriile zburătoare n-ar veni din spațiu, ci din timp, că ar fi pămînteni din mileniul IV sau V al erei noastre, întorși, să zicem, în scopuri documentare și de aceea ferindu-se de strănepoții lor, spre a nu isca un paradox neadmis care ar duce la ceea ce numim acum, numai în literatura fantastică, cronoplastie.

Melancolia multora în fața neglijării noastre cel puțin de două decenii încoace de către făpturile extraterestre cred că se poate alina cu această declarație a astronomului american Frederik Ordway (dacă nu cumva ea nu va ațîța și mai mult curiozitatea noastră): „Este din ce în ce mai verosimil ca unele din aceste civilizații să aibă o atare formă, încît chiar dacă, prin miracol, ne-am afla în contact cu ele, nu le-am recunoaște; ele ar fi putut atinge un asemenea avans încît n-ar prezenta nici un semn exterior din ceea ce noi, pămîntenii, numim civilizație".

Cu toate acestea, presupunînd, firește, că farfuriile zburătoare sînt astronave, nu iluzii optice, și că ele reprezintă o singură civilizație, nu mai multe, nimic nu ne oprește să facem legăturile posibile între tot ce presupunem că a fost și tot ce presupunem că este. În orice caz, stelele nu mai sînt de foarte multă vreme cuie de argint pe care Dumnezeu le-ar fi bătut cu ciocanul în bolta cerească. Sînt atîtea lucruri între cer și pămînt, Horatio, pe care nu le cuprinde filozofia!

Victor KERNBACH

Telegrama adresată C. C. al P. C. R., tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU, de către participanţii la secţia I a celei de a IX-a Conferinţe pe ţară a cercurilor ştiinţifice studenţeşti

„Participanţii la cea de a IX-a Conferinţă pe ţară a cercurilor ştiinţifice studenţeşti, secţia I matematică, fizică şi mecanică ne exprimăm profundul ataşament faţă de Partidul Comunist Român, mulţumind din toată inima pentru grija şi atenţia permanentă, plină de solicitudine, ce o acordă creşterii schimbului de mîine al intelectualităţii, pentru condiţiile mereu mai bune în care trăim şi învăţăm, intr-un climat propice realizării aspiraţiilor noastre celor mai cutezătoare.

Sîntem hotărîţi să muncim cu toată energia şi vigoarea caracteristică tinereţii, pentru a ne forma ca viitori specialişti, cu o temeinică pregătire profesională, cu o înaltă conştiinţă a răspunderii sociale şi să luptăm pentru ca patria noastră, Republica Socialistă România, să devină tot mai prosperă şi mai puternică, ca să se întărească şi să înflorească naţiunea noastră socialistă".

CERCURILE ŞTIINŢIFICE STUDENŢEŞTI

—Premise pentru o discuţic—

Desfăşurarea celei de-a IX-a Conferinţe pe ţară a cercurilor ştiinţifice studenţeşti, frumoasă trecere în revistă a celor mai interesante lucrări, rodul muncii de cercetare a studenţilor în aproape toate domeniile, ne oferă posibilitatea unui bilanţ în general pozitiv. Şi anume : foarte multe lucrări, chiar dintre cele considerate teoretice, au un grad foarte mare de aplicabilitate în practică, sînt puneri noi de probleme care merită abordarea lor în continuare, pe planuri mai largi ; lucrările premiate au dovedit că printre studenţi pasiunea cercetării ştiinţifice nu este întîmplătoare, că există un curent favorabil care dirijează spre cercetare toate valorile anilor şi grupelor ; faţă de sesiunile precedente, se poate vorbi de o creştere calitativă, de o sporire a numărului de lucrări admise în competiţie cît şi a participanţilor. Si, desigur, se pot adăuga alte şi alte asemenea aprecieri. Dar noi nu ne-am propus să facem doar astfel de constatări de un optimism superficial, mult prea obişnuite pînă acum în discutarea problemelor ridicate de cercetarea studenţească. Noi încercăm, dimpotrivă, o analiză atentă a realităţii, pornind de la ideea că o sesiune ştiinţifică este în stare să o exprime foarte lapidar sub toate aspectele ei.

REVERSUL MEDALIILOR

A IX-a Conferinţă pe ţară a cercurilor ştiinţifice studenţeşti a scos în evidenţă — alături de succesele pe care le consemnam mai sus — o serie întreagă de deficienţe, de „tare" mai vechi ale muncii de cercetare ştiinţifică a studenţilor. Participînd la lucrările conferinţei în secţiile din Bucureşti (Metalurgie şi Construcţii de maşini) şi în cele de la Braşov (Transporturi şi Telecomunicaţii), informîndu-ne totodată la subredacţiile noastre prezente în alte centre, am remarcat amfiteatre arhipline, în care o bună parte a studenţilor urmăreau pasionaţi temele prezentate. Dar am mai remarcat şi calitatea, precum şi cantitatea nesatisfăcătoare a discuţiilor, care s-au rezumat fie la două-trei întrebări, fie la cîteva declaraţii elogioase.

Dacă semnalăm această deficienţă o facem pentru că ea ilustrează una din principalele carenţe ale cercetării ştiinţifice studenţeşti, anume **lipsa de calitate a participării** la această activitate. „E un fapt cert, aproape axiomatic, că nu toţi studenţii pot face cercetare ştiinţifică" ne spunea prof. D. Tutunaru, decanul Facultăţii de mecanică de la Bucureşti.

Să vină în cercurile ştiinţifice doar **cei care simt chemare pentru ştiinţă, cei mai bine pregătiţi, cei mai dotaţi dintre studenţi, să fie scutită activitatea ştiinţifică studenţească de prezenţele de umplutură. Iată una dintre necesităţile relevate de ultima conferinţă.**

NON MULTA, SED MULTUM!

O altă calitate care trebuie discutată este aceea a cercetării ştiinţifice propriu-zise. E adevărat, există la ora actuală peste 900 de cercuri ştiinţifice. E o cifră care ar trebui să ne bucure dacă... Dacă n-am şti că există cercuri ştiinţifice organizate la materii de specialitate, dar şi de cultură generală, la materii care se pretează la cercetare, dar şi la altele, care nu se pretează, că sînt cercuri la care participă multe cadre didactice şi altele la care nu participă nici un profesor, la care e trimis „un tovarăş asistent".

Dacă n-am şti că există cercuri fictive, care au o şedinţă finală, cînd se adună „cercetătorii" şi „lucrările de cercetare", cercuri care apar în preajma sesiunilor ştiinţifice şi dispar îndată după aceea. Şi ce sînt, în majoritatea lor, aceste cercuri „pe materii", „pe catedre" sau pe grupuri de două-trei catedre ? Seminarii neoficiale, netrecute în orar, în care cursul cutărui sau cutărui profesor cunoaşte o interpretare mai largă.

Fără îndoială că şi aceste aspecte **sînt de natură să frîneze cercetarea ştiinţifică studenţească, să mărunţească şi să micşoreze eficacitatea eforturilor materiale şi organizatorice care se fac în acest domeniu.** Căci altfel am putea gospodări fondurile existente, altfel am putea utiliza laboratoarele, fondul documentar, bazele de cercetare, dacă în loc de 900 de cercuri am avea, spre exemplu, numai 500, dar la nivelul celor mai înalte cerinţe ştiinţifice şi organizatorice.

DIATEZA PASIVĂ

a muncii de cercetare ştiinţifică ne-a fost relevată în discuţiile cu unii din participanţii la cea de-a IX-a Conferinţă a cercurilor ştiinţifice. Prof. Emil Botez, decanul Facultăţii de T.C.M., Institutul politehnic Bucureşti, ne-a vorbit despre un aspect. Anume că majoritatea temelor de cercetare nu sînt propuse de studenţi, nu reprezintă iniţiative ale acestora, ci ale cadrelor didactice, ale catedrelor de specialitate. Pe de altă parte, în însuşi modul de alcătuire a lucrărilor, iniţiativa, gîndirea studentului nu au întotdeauna întîietate. Sînt multe, foarte multe cazuri în care studenţii cercetători se rezumă la acumularea de date, de material documentar, rolul de a face interpretarea. de a stabili concluziile revenind cadrelor didactice, îndrumătorilor ştiinţifici. E incontestabil că, pînă la un anumit nivel, gîndirea studentului trebuie tutelată, dirijată, de cea a mentorului, a profesorului. E incontestabil că, cel puţin pentru anii I şi II, munca de cercetare e îngreunată de lipsa unui stil, a unei metode de lucru, că studenţii trebuie să înveţe mai întîi să acumuleze datele, să fişeze, să-şi facă o bună documentare. Credem însă că aceasta nu justifică prin nimic intervenţia deschisă a profesorului în gîndirea studentului cercetător ; sîntem de părere că acesta din urmă trebuie învăţat să gîndească singur, să rezolve cu propriile lui forţe intelectuale problemele care i se pun. Da, e bine să i se sugereze cum să facă aceasta, să i se indice un fir, o idee, o direcţie, **dar în nici un caz profesorul nu trebuie să gîndească el în locul studentului, pentru el, căci atunci dispare finalitatea muncii de cercetare ştiinţifică.**

Toate aceste deficienţe pun sub semnul verificării oportunităţii actuala formă de organizare a cercetării ştiinţifice a studenţilor, demonstrează că actualul sistem de desfăşurare a acestei activităţi e nu o dată rigid şi formal, că nu stimulează suficient, ci, dimpotrivă, frînează în unele privinţe tendinţele de dezvoltare, de lărgire a muncii de cercetare ştiinţifică.

ŞI ACUM... PROPUNERI

Valoarea ridicată a multora dintre cele 205 lucrări ştiinţifice prezentate la ultima conferinţă, gradul lor mare de aplicabilitate practică, soluţiile îndrăzneţe şi originale aduse în discuţie dovedesc fără putinţă de tăgadă un lucru. Şi anume interesul care există în rîndurile studenţilor pentru munca de cercetare, pentru rezolvarea problemelor puse de producţie, de dezvoltarea neîncetată a ştiinţei, munca plină de abnegaţie a studenţilor cercetători şi a cadrelor didactice din cercurile ştiinţifice.

Din confruntarea ideilor mai multor cadre didactice cu experienţă în munca ştiinţifică, precum şi ale mai multora dintre studenţii cu care am discutat au reieşit cîteva propuneri care, aplicate, credem că ar putea aduce o îmbunătăţire substanţială a cercetării ştiinţifice studenţeşti. Le supunem aici discuţiei opiniei publice studenţeşti şi a factorilor care răspund actualmente de cercetarea ştiinţifică în învăţămîntul superior. (Unele dinte ele, discutate şi la o recentă consfătuire organizată de Ministerul Învăţămîntului, vor fi, probabil, traduse în fapt cît mai curînd). Ne gîndim, în primul rînd, la preluarea unei tradiţii mai vechi, aceea a societăţilor ştiinţifice studenţeşti, printre ai căror foşti membri găsim pe mulţi dintre profesorii de azi.

Această tradiţie ar trebui reconsiderată, adaptată la nivelul ştiinţific şi la posibilităţile organizatorice actuale.

Asemenea societăţi organizate la nivelul institutelor sau centrelor universitare, reunind studenţi cercetători din domenii mai vaste (deci renunţînd la îngusta specializare) ar putea avea în fruntea lor personalităţi ştiinţifice şi cadre didactice de mare prestigiu, ceea ce ar asigura cea mai înaltă ţinută ştiinţifică lucrărilor efectuate.

Cercetarea ştiinţifică studenţească ar fi în acest caz CONTINUĂ, pe o durată de mai mulţi ani, şi COMPLEXĂ, angajînd specialităţi diferite, forţe din mai multe facultăţi şi institute. Sesiunile societăţilor din acelaşi domeniu din centrele universitare, largi schimburi de experienţă, ar ridica la un nivel superior competiţia celor mai valoroase lucrări.

În aceste condiţii sistemul stimulativ ar putea preconiza premii anuale ale societăţii, însemne specifice, excursii de studii, o publicaţie proprie, o emulaţie permanentă, la nivelul societăţilor ştiinţifice studenţeşti s-ar putea deja încerca schimburi cu societăţi similare din alte ţări.

Alături de această formă organizatorică, prin care s-ar asigura şi o mai judicioasă folosire a fondurilor afectate cercetării, ar fi poate necesară o mai mare solicitudine din partea institutelor în asigurarea condiţiilor materiale pentru cercetare (fără a integra cercetarea ştiinţifică studenţească în procesul de învăţămînt, aşa cum propunea cineva, căci pe de o parte nu toţi studenţii sînt apţi pentru munca de cercetare, pe de altă parte acest proces e şi aşa destul de încărcat).

În sfîrşit, aşa cum sugera la recenta conferinţă ing. Nicolae Popa, directorul Institutului de cercetări şi proiectări pentru maşini-unelte şi agregate, ar fi utilă, şi institutele de cercetări aşteaptă în acest sens iniţiativă din partea studenţilor, realizarea unor teme comune de către societăţile de cercetare ştiinţifică studenţească şi institutele de proiectări sau a unor teme comune de către diversele societăţi de cercetare studenţească ale institutelor şi centrelor universitare.

Constantin DUICA
Ovidiu PAUN

tec

UMOR CU LINGURIȚA

Telegramă :
— „Ce e cu examenul ? Răspunde urgent".
Răspuns :
— „Examenul a fost strălucit. Profesorul entuziasmat cere să-l repet la toamnă".

★

O ziaristă americană l-a întrebat odată pe Albert Einstein :
— Ce deosebire este între temporar și etern ?
— Doamnă, i-a răspuns cu blîndețe savantul ; dacă aș avea timp să vă explic această deosebire, ar trebui o eternitate ca s-o înțelegeți.

★

Odată Mark Twain a primit o scrisoare anonimă care conținea un singur cuvînt: „Porc".
A doua zi el a publicat răspunsul în ziarul său : „De obicei primesc scrisori fără semnătură. Aseară pentru prima oară am primit o semnătură fără scrisoare".

★

— Soțul tău e foarte distins cu părul lui alb ca zăpada !
— E drept, dar asta mi-o datorează mie !

★

— Ce-ți zice nevasta cînd vii tîrziu acasă ?
— Nu sînt căsătorit.
— Atunci, de ce vii tîrziu acasă ?

★

— Pot să vorbesc cu inginerul Popescu ? La telefon soacra lui.
— Scuzați-mă, doamnă. S-a învoit acum o oră spunînd că trebuie să meargă la înmormîntarea dv.

★

— Vai, fiule, ce mînă murdară ! Cred că în tot orașul nu se mai găsește una la fel.
— Ba da, tată ! Cealaltă !

★

Mark Twain se afla într-un grup în care era și un bancher ; acesta discuta cu ceilalți ținîndu-și mîinile în buzunare.
— E prima oară cînd văd un bancher cu mîinile în propriile lui buzunare, exclamă umoristul.

★

— Tată, ce e acela faliment ?
— Faliment se spune atunci cînd un bancher își bagă banii în buzunarele pantalonilor și îi pune pe creditori să-l caute în buzunarele hainei.

TITLURI

Titluri și titluri... O piesă de Arthur Kopit se numește „O, tată, sărman tată, mama te-a-nchis în dulap și eu mă simt așa trist" ; un film de Stanley Kubrick — „Doctorul Folamour sau cum am învățat să iubesc bomba". Ne mai amintim de titluri ca „Acești minunați nebuni zburători și mașinile lor caraghioase" sau „Cum să furi un milion și să devii fericit". Jerry Lewis realizează „E adevărat că spionii se distrează mai mult ?" iar Sebastian Japrisot „Portretul unei doamne în automobil, cu ochelari și o pușcă".

Și cînd te gîndești că unul din succesele ecranului, filmul „Phfft" își datorase succesul conciziunii titlului !

NE MIRĂM...

Fotbalistul profesionist american Charles Conerly și-a dat deodată seama, la vîrsta de 40 de ani, că ar trebui să renunțe la sportul profesionist. Iată cum s-a întîmplat : „Eram într-un cantonament într-o seară și mi-am dat deodată seama că la 40 de ani ar fi fost totuși cazul să am voie să mă culc mai tîrziu de ora 11".

★

La Honolulu s-a pus problema limitării dimensiunilor afișelor cu caracter politic la 30/30 cm. Un consilier municipal s-a opus cu îndîrjire ; îl chema : Kekoalauliionapalihauliulio David Kaapuwaokamehameha...

★

Într-o agenție de voiaj care propunea înconjurul lumii cu avionul, s-a primit o scrisoare cu următoarea întrebare : cît costă biletul dus-întors ?

★

Un bolnav, care era hrănit în mod artificial prin perfuzie, protesta cu furie că va muri de foame. Doctorul căuta să-l liniștească explicîndu-i că ceea ce-i primește organismul prin perfuzie are desigur valoarea unui dejun complet.
— Vă rog să-mi faceți onoarea să împărțiți dejunul meu cu mine...

★

• Muzica contemporană, atît de apreciată de noua generație, are desigur o mare calitate : nimeni nu poate fi în stare să fredoneze vreuna din aceste melodii.
• Omenirea progresează datorită tuturor lucrurilor imposibile care au fost totuși realizate.

„BOGEY"...

Pe peretele unei săli de bar la Universitatea Harvard, un portret gigant. E chipul lui HUM-

PHREY BOGART. Din 1957, anul morții celebrului actor, Brattle Theatre de la Harvard a devenit un templu cu 200 de locuri închinat cultului lui „Bogey". Aici se organizează festivaluri cu filmele lui Bogart în fiecare sesiune de examene, la cererea studenților, care se destind vizio-

nînd pe săptămînă între 5—20 filme ale idolului lor.

Născut în 1899, „Bogey" a suferit toată viața complexul unui accident care, la 17 ani, i-a zdrobit buzele. Era angajat în marină, pe atunci, și escorta un prizonier la Boston. Cerîndu-i un foc, prizonierul l-a lovit cu cătușele peste gură, producîndu-i urme pe care chirurgii n-au mai reușit să le înlăture. Actor cunoscut, a debutat în 1932, turnînd apoi 75 de filme, dintre care **Casablanca, A avea sau a nu avea** și **Somnul cel mare** sînt realizările lui de vîrf. Bogart este și întemeietorul faimosului grup de „șobolani" (the rat pack) în care au intrat mai tîrziu Frank Sinatra, Dean Martin, Sammy Davis jr.

Bogart a murit însă prematur, după un an de agonie, din cauza unui cancer la esofag. Redescoperit după moarte, talentul lui Bogart merită reconsiderat și pe ecranele noastre...

FLASH

● Deschizînd un nou concurs pentru „Miss Cinémonde" revista franceză cu acest titlu notează cîteva din premiile de acest gen deținute de actrițe celebre :
Silvana Pampanini — Miss Italia 1947.
Viviane Romance — Miss Paris.
Gina Lollobrigida — locul 2 la Miss Italia.
Silvana Mangano — Miss Roma.
Sophia Loren — Miss „Eleganța" 1950.
Anita Ekberg — Miss Suedia.
Nadia Tiller — Miss Austria.

În fiecare an cîștigătoarele tuturor concursurilor „Miss" participă la decernarea titlului de „Miss Univers". Protocolul fix al acestui concurs este următorul : cele 65 Miss din Europa, Africa, Asia sosesc la New York în aceeași zi și sînt invitate de primarul orașului. Apoi petrec 48 de ore la Washington, unde sînt primite la Casa Albă și pleacă pentru zece zile la Miami Beach (Florida), unde în fiecare 15 iulie are loc concursul, premiul cel mai mare valorînd 10 000 de dolari...

● Un american în vîrstă de 94 de ani a devenit tată. Recordul a fost omologat de un grup de medici din New York, care au declarat că nu poate fi nici un fel de eroare. Soția „recordmanului" avea 27 de ani. Noul născut se adaugă celorlalți 16 copii, avuți în căsătoriile precedente.

ȘCOALA STROGANOV DE ARTE ȘI MESERII

Mozaicurile care împodobesc cel mai mare hotel din Moscova, „Rossia", sînt opera unui grup de studenți și elevi ai unui institut de artă industrială din oraș, Școala Stroganov. Întemeiată în 1825 de un arheolog al cărui nume îl poartă, școala ocupă la Moscova un imobil cu șase etaje. Aici se predau toate artele ; lemnul și sticla, metalul și materialele plastice, textilele și ceramica slujesc ca materiale de lucru pentru tinerii artiști. Printre comenzile care le-au fost încredințate de curînd figurează decorarea uzinei metalurgice „Borets" din Moscova, frescele care împodobesc imobilele din centrul orașului Vladimir, monumentul naufragiului necunoscut ridicat la Artek și planurile monoraiului Moscova—Vnukovo. Studenții fac adesea stagii în orașe mici sau în sate, pentru a studia motivele caracteristice artei populare și pentru a învăța vechile tehnici de pictură pe lemn, pe ceramică sau pe țesături. În timpul verii ei participă la lucrările din orașele aflate în construcție, nu numai ca artiști și decoratori, ci și ca zidari, ipsosari și tîmplari.

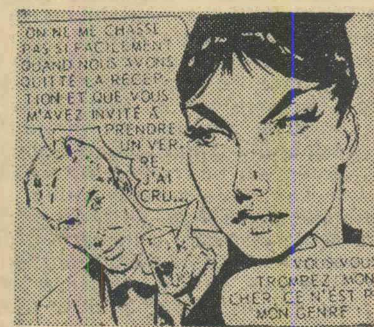
MODESTY BLAISE

Rivala lui James Bond

O nouă eroină a „superspionajului" cîștigă teren în Occident. Născută în mai 1963 în benzile desenate de Peter O'Donnell în „Evening Standard" și adusă pe ecran de Monica Vitti în filmul lui Joseph Losey, Modesty Blaise a devenit un James Bond feminin. O'Donnell, ieri modest scenarist vagabond, a devenit astfel unul din cei mai căutați și mai bogați autori. Eroina lui e angajată în film pentru a proteja o

comoară de 5 miliarde de diamante, oferită unui șeic. Armele ei sînt în primul rînd farmecul Monicăi Vitti, bijuteriile care seamănă moartea, tatuajele care seduc, rujul de buze transformabil într-o săgeată, centura metamorfozată în arc, vaporizatorul de parfum devenit balon S.O.S. Expertă în Karate și bună luptătoare cu sabia, Modesty Blaise promite să facă succes !

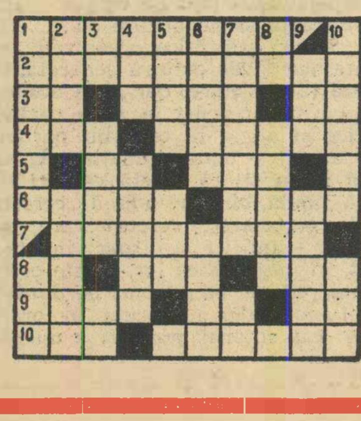

CINEMATECĂ

ORIZONTAL : 1) O zi nu tocmai norocoasă 2) Doamna de pe șine 3) Mulți ani ! — Amprenta — Jucătorul (e foarte bun !). 4) Nici mie, nici ție — Traversînd Parisul (sing.) 5) La strada ! — Cuvînt de atmosferă 6) Atîta timp cît voi trăi — Înghițitoare de săbii 7) Unora le place jazul 8) „Împușcături" pe portativ (sing.) — A răscoli pămîntul — Aproape de soare 9) Tras pe roată — Cîntînd în ploaie — Zece ! 10) Privește înapoi cu mînie — Un lucru făcut la timp.

VERTICAL : 1) Printre vulturi — Totul pentru Eva 2) A atinge — Procesul maimuțelor (inf.) 3) Un cerc și-un semicerc ! — Mic port întărit în Ionia (aut.) — Unul mic care se-nfige 4) Bun de pus la rană — Oglinda lumii 5) Nevăzut, necunoscut — Aur (înv.) 6) Strada Mare (anat.) — Othello 7) Sora cea mare — Din nou „Împușcături" pe portativ (sing.) 8) Cînd nu duci lipsă — — Sub cupola albastră 9) Pas riveran — Banda sonoră a unui cadru foarte natural 10) Ciocîrlia (pl.) — Omul meu drag (masc.)

Toma MICHINICI

DIALECTICA IDEILOR

HEGEL

VĂZUT DE D. D. ROȘCA

Gîndurile înlănțuite în infinite șiruri silogistice, rostuite cu trudă și meșteșug în paginile unei cărți adevărate, mi-au produs, întotdeauna, o emoție adîncă și de durată. Le simt palpitația ascunsă ca pe o realitate vie și, sub învelișul de cerneală, misterele unei lumi întregi prind contururi inteligibile. Întrupate în cuvinte, muncile neobosite ale minții își emană strania lor vrajă.

Îmi mărturisesc de la început bucuria intelectuală prilejuită de o asemenea carte, apărută nu de mult în Editura științifică sub semnătura profesorului D. D. Roșca. E o carte apărută toamna, dar care e încărcată de primăveri. Pline de înțelepciunea unei vieți dăruite meditației, ÎNSEMNĂRILE DESPRE HEGEL reprezintă, fără îndoială, un eveniment bine marcat în evoluția culturii noastre filozofice, o contribuție originală adusă de gînditorul român la interpretarea și cunoașterea marelui dialectician german.

Adevărul acestei afirmații mi se pare nu numai evident, ci și ușor de probat. Experiența lecturării textului hegelian, dobîndită de oricine, fie și în treacăt, ridică — chiar din primele momente — dificultăți greu surmontabile, implică un adevărat „chin” al cititorului. Țesătura unor idei crescute nu de puține ori pe piscurile unor abstracții amețitoare opune o rezistență incredibilă tentației de a o pătrunde și urmări cu fidelitate. Riscul de a te rătăci într-un labirint suspendat și înecat de „ceața nordică” a abstracțiilor te pîndește la tot pasul.

Prin lucrarea sa, D. D. Roșca ne oferă o mînă fermă de ajutor în cunoașterea lui Hegel, conducîndu-ne pașii cu grijă, cu o delicată și generoasă prevenire. Spun delicată și generoasă prevenire pentru că, în ciuda argumentelor solide de care face uz și a certitudinii proprii cu care se orientează subiectul investigat, atît de întins și de complex, D. D. Roșca păstrează — în toate demersurile raționării sale — o exemplară ținută de modestie intelectuală. Spiritului său adînc rațional și drept îi e străină orice notă de infatuare — semn al noviciatului, de altfel — ca și orice tendință de violentare a gîndirii libere a cititorului. Ca întotdeauna, și în această recentă carte descoperim impresionanta cumpăneală a judecății sale, dezbărată de zgura oricărei false pasiuni mînată de resorturi superficiale, dar care, în același timp, se avîntă plină de curaj în combustia adîncă și convingătoare a unui dialog de tip platonician. Propunînd „o ipoteză de lucru și o perspectivă de interpretare posibilă a filozofiei hegeliene”, cartea lui D. D. Roșca, prin întregul ei conținut, ca și prin aleasa formă de expresie, reprezintă mărturia excelentă a unei profunde maturități de gîndire, a flexibilității metodice și a supleței discursului filozofic pe care le-au dobîndit doar spiritele mari și îndelung muncitoare.

În eseul **Stil de gîndire și mod de exprimare** la Hegel, ca și în apendicele-interviu **Logica lui Hegel în românește**, D. D. Roșca, deschizîndu-ne cîteva din ferestrele laboratorului său de lucru, ale trudei migăloase și, aș zice, înverșunate pe textul hegelian, ne oferă o primă posibilitate de a înțelege cum se poate și cum trebuie să se pășească în templul unei construcții teoretice a cărei monumentalitate este de-a dreptul covîrșitoare. Căci, stăruind asupra unora din dificultățile întîmpinate în tălmăcirea **Științei logicii**, D. D. Roșca luminează de fapt cîteva din căile de pătrundere în filozofia hegeliană. (Rememorarea acestor dificultăți, în paranteză fie spus, acum după ce **Știința logicii** se găsește tipărită în românește, ne oferă prilejul de a reafirma — ceea ce am mai scris și cu alt prilej — că niciodată nu se va sublinia îndeajuns valoarea efortului creator pe care l-a făcut D. D. Roșca traducîndu-l pe Hegel).

Amintitele „însemnări” reprezintă doar puncte de plecare, chiar dacă nu aceasta este cronologia cărții. Celelalte eseuri (**Linii de orientare în gîndirea lui Hegel, Recitind logica lui Hegel** și **Poziții metodologice pozitive în dialectica lui Hegel**) reprezintă, cred, osatura mare a cărții ; ele aduc în dezbatere problema cheie, fondul cel mai adînc și totodată cel mai greu de luminat al gîndirii lui Hegel. Cum trebuie înțeles, cum poate fi interpretat idealismul lui Hegel, „trecerea” de la idee la natură, la existență ? Care sînt și pînă unde se întind marginile „sîmburelui rațional” cuprins în hegelianism ? În străfundurile sale este Hegel, așa cum s-a

Hegel — student...

afirmat, paradoxal, un iraționalist sau un panlogist ?

Propunîndu-și să dea răspuns unor asemenea întrebări, D. D. Roșca și-a asumat nu numai o sarcină copleșitoare prin meandrele ei neștiute, dar și o sarcină de mare actualitate. Căci, în fond, studiul lui Hegel — depistarea cît mai adecvată a tuturor valorilor gîndirii sale, ca și lectura „materialistă” a acesteia — rămîne o îndatorire mereu proaspătă a cercetătorului marxist din zilele noastre. Acest lucru este cu atît mai valabil cu cît, dacă odinioară Hegel fusese mai mult sau mai puțin uitat, astăzi, mai ales în ultimele două decenii, exegeza operei sale a luat proporții nebănuite în filozofia burgheză și, de cele mai multe ori, această exegeză este efectuată dintr-o perspectivă falsificatoare.

În aceste împrejurări, „ipoteza de lucru și perspectiva de interpretare” a filozofiei hegeliene pe care ni le oferă D. D. Roșca în însemnările sale ni se par nu numai binevenite, ci și extrem de valoroase, revelatoare de semnificații și deopotrivă fecunde în sugestii.

Pornind de la premisa — susținută teoretic încă în 1934, în **Existența tragică** — că marea filozofie este, alături de icoana intelectuală a lumii, și un mod aparte de a reacționa în fața existenței considerată ca totalitate, un mod particular de a simți, o expresie integrală a unei personalități spirituale, D. D. Roșca ne prezintă imaginea vie a gîndirii hegeliene și a creatorului ei, a unei filozofii cu rădăcini ce se hrănesc dintr-un „om întreg”, concret, aflat în rețeaua spațiului și timpului său istoric, la interferența celor mai variate solicitări și niveluri ale cunoașterii filozofice, științifice și artistice, dar avînd totodată o personalitate puternică, dominată de impulsurile și pornirile temperamentale ale unui om ce trăiește gîndind și gîndește trăind. Imaginea zugrăvită de D. D. Roșca, depășind portretul exterior și acoperit de pîcla tulbure a „ascezei” abstracte și mortificate, ne înfățișează astfel, în linii pline de prospețime, culoare și căldură, un Hegel viu, uman și umanist, adînc înfiorat și grav aplecat asupra unor probleme tulburătoare ale condiției umane. E unul din marile merite și frumuseți ale cărții, ca și unul din fermenții ce declanșează un sporit interes pentru cunoașterea gîndirii marelui dialectician, care trăise cu convingerea fermă că, prin filozofia sa, fuseseră deschise zăgazurile unei cunoașteri totale a lumii și că, în sînul ei, omul se simte **bei sich !**

Sprijinindu-se mai mult pe spiritul general al dialecticii hegeliene decît pe litera ei și a sistemului, concentrîndu-se mai mult asupra **dialecticianului** decît asupra tezelor spirituale ale **sistemului**, interpretarea nouă, plină de originalitate pe care ne-o oferă D. D. Roșca este, totodată, și apăsat seducătoare.

În ce constă ea în fond ?

Pe firul unor gînduri exprimate încă în 1928, într-o lucrare despre influența lui Hegel în Franța, D. D. Roșca, în opoziție cu interpretarea panlogistă dată filozofiei gînditorului german — interpretare care încearcă să derive analitic realitatea concretă, existența materială, natura din ideea logică, adică să construiască existența prin simpla combinație de concepte abstracte — adoptă o altă perspectivă. E adevărat că, prin numeroase și variate formulări ale ideilor sale, Hegel însuși a servit argumente în sprijinul interpretării panlogiste. Dar, arată D. D. Roșca, în această interpretare doctrina hegeliană „ia înfățișarea unei mitologii anacronice, întîrziate, în care, asemenea lui Iehova din **Cartea genezei**, logicul pur, ideea abstractă creează natura”. Din această perspectivă gîndirea

...și magistru

lui Hegel se opacizează, devine o doctrină lipsită de interes în raport cu liniile de evoluție ale gîndirii și cunoașterii științifice autentice.

Pornind de la acele texte care infirmă interpretarea panlogistă a lui Hegel, precum și de la fondul raționalist al gîndirii hegeliene, D. D. Roșca demonstrează convingător că între termenii „logic pur” și „natură” (și între formele de existență pe care ei le indică) nu există raport de „creație”. Datul concret, material, nu „iese” din datul logic formal ; relația dintre acești termeni nu este deci analitică (cum ea apare în interpretarea panlogistă), ci **sintetică**, adică dialectică. Cum spune D. D. Roșca însuși, „datul material și datul logic formează împreună — fără să «derive» unul din altul ori să se confunde unul cu altul într-o «identitate abstractă» — o totalitate dialectică, organică, avînd în ea determinații opuse, totalitate singură reală, existentă, adevărată”.

Această perspectivă nouă din care este descifrat Hegel se înscrie, neîndoielnic, pe orbita lecturii „materialiste” a operei filozofului clasic german. Ea vrea să demonstreze că autorul „Științei logicii” — mînat de forța **dialecticii** gîndirii sale — deși într-o formă camuflată de tezele sale spiritualiste și finaliste, a văzut totuși că existența realității materiale nu poate fi escamotată nici chiar atunci cînd gîndirea se simte tentată să o facă.

Însemnările despre Hegel sînt infinit mai bogate în semnificații și sugestii. Nu e nici cazul și nici nu ne-am propus a le epuiza. Cartea trebuie citită în întregime, cu atenție. Dacă sumarele noastre reflecții au trezit cititorului curiozitatea și interesul de a se apropia de ea, și-au atins scopul. Dacă n-am izbutit să o facem, vina ne aparține cu exclusivitate. Lectura cărții îl va despăgubi cu prisosință... În încercarea de a te apropia de Hegel, cartea profesorului D. D. Roșca reprezintă un admirabil **vademecum.** Aș mai adăuga ceva. Personal, m-am bucurat de împrejurarea de a sta mai îndelungată vreme în preajma profesorului D. D. Roșca. Îl regăsesc în și printre rîndurile **Însemnărilor** sale așa ca întotdeauna, cu tinerețea, raționalismul și umanismul său perpetuu și molipsitor.

Conf. univ. dr. Dumitru GHIȘE

ANTITEZE

SUFERINȚELE DEFINIȚIEI EXISTENȚIALISMULUI

Salutară, inițiativa revistei ieșene „Cronica” de a susține o discuție despre existențialism a debutat prin încercarea de „definiție” a lui **GRIGORE POPA.** Delimitîndu-și intențiile prin tentativa de a surprinde acest fel de a filozofa la izvor, în „status nascens”, autorul nu ne dă, în cele din urmă, decît o dramatică (pentru cititori !) epopee a „chinurilor facerii”... Căci, între definiția provizorie („filozofia existențialistă este... o manieră personală de a fi, ale cărei forme de realizare se desfășoară între ispitele imanenței și transparențele desăvîrșirii”) și cea finală (care distinge între filozofia existențialistă și filozofiile existenței, cea dintîi nefiind, ca celelalte, o „filozofie a neantului și a deznădejdii”, ci a acordului perfect între cuget și faptă) nu aflăm decît transcrierea, cu ghilimele sau fără, a ideilor lui Kierkegaard, Jaspers, Heidegger sau ale unor comentatori ai acestora. Și nicidecum o **definiție** care implică, pe lîngă justa pătrundere și explicitare a **obiectului**, exprimarea unui **punct de vedere** asupra acestuia. Și, se înțelege, a unui punct de vedere ȘTIINȚIFIC și CONTEMPORAN. Fără cele două sumare distincții între dialectica kierkegaardiană și cea marxistă, precum și între cele două rezolvări — marxistă și existențialistă — ale „saltului în viață” ar fi foarte lesne să citim în locul anului de grație 1967, imprimat pe prima pagină a revistei, anul 1927 sau 1937... Ar fi și greu să considerăm drept modalitate științifică de definiție asemenea puncte de vedere : „Arta de a fi unic (în sens existențialist — n.n.) e departe de a se confunda cu aspirația, mai mult sau mai puțin conștientă, de a fi interesant, extraordinar, trăsnit (sic !) mai ales în viața exterioară”.

„...Pe textele lui (Kierkegaard — n.n.) se bazează toate considerațiile noastre”, mărturisește Grigore Popa. Adevărat ! Prea adevărat !

SIMPLE REFLECŢII

(şi ele bune de combătut)

DUPĂ JOCUL DINAMO – „U" CLUJ

1) Ce înseamnă să fii realist în fotbal ?

Înseamnă să fii Dinamo şi să accepţi ideea că un rezultat nefavorabil cu „U" la Bucureşti nu îi dezonorează pe foştii campioni naţionali.

Înseamnă să fii „U" şi să vezi — aparent fantasmagoric — exclusiv victoria, chiar dacă Popa e mai bun decît Creţu, Boc superior lui Costin, Ghergheli — lui Florian, Pîrcălab — lui Lică ş.a.m.d.

Aceste două considerente situate la poli opuşi au influenţat decisiv jocul de la Bucureşti...

2) Ce este, la urma urmelor, apărarea în linie ?

Este, dacă vreţi, o formă de suprasolicitare a posibilităţilor proprii, pornind de la ideea că duelul direct Pexa—Dumitrache se poate rezolva întotdeauna în favoarea primului, iar „un-doi"-ul Adam—Anghelescu (! ! !) va pulveriza de cîteva ori triunghiul Dinu—Boc—Nunweiller III.

3) Care este fundamentul ideologic al apărării în linie ?

Unul singur : „Cea mai bună apărare este atacul". Un fundament care a izbutit, de altfel, să îngenuncheze o naţională de superclasă (Italia) în faţa unei formaţii inferioare (R.P.D. Coreeană) dacă aceasta din urmă a înţeles că, deşi printr-un culoar lat de 10 metri se trece mai greu decît printr-unul de 20, betonul, cît ar fi el de betonat, îl poţi fisura prin încercări ofensive repetate la infinit, tot aşa cum stînca cea mai dură nu poate rezista picăturilor de apă ce cad cu încăpăţînare pe acelaşi centimetru pătrat.

4) Care este pledoaria... „apărării în linie" în caz de victorie ?

Una singură : „Jucătorii au respectat indicaţiile tactice". Adică : Costin a învăţat într-o lună şi jumătate să joace altfel decît joacă de 12 ani. Anghelescu („Orestes răzbună uciderea tatălui său !") a preferat uneori devierile tangenţiale — driblingului. Neşu n-a uitat să-l sprijine pe omul cu mingea nici a 79-a, nici a 80-a oară, după ce reuşise acest lucru de 78 de ori. Adam a izbutit să scape de „umbra" sa — Boc — deşi i se atrăsese atenţia asupra concepţiei inestetice a atacului cu adversarul în circă... şi aşa mai departe.

5) De ce oare această încăpăţînare cronică pentru „linie" la un antrenor mereu pus pe indicaţii tactice ?

Veţi răspunde, poate : „Jucătorii noştri nu au tehnica necesară".

De acord. Este deci foarte bine dacă le cerem o suită de cinci devieri, care stîrnesc entuziasmul pe tablă, chiar dacă, datorită aglomerării, sînt interceptate în 99 % din cazuri în partida cu Steaua, în 69% din cazuri în partida următoare de antrenament, în 39% din cazuri în partida cu Dinamo Bucureşti şi, poate, aşa mai departe...

CRONICA MICROBISTULUI

6) De ce majoritatea sprinturilor de 70—80 metri ale fundaşului Cîmpeanu (sau chiar Creţu) s-au încheiat cu centrări şi pase înapoi, fugind de braţele lui Niculescu ?

Răspunsul la această întrebare îl pot da mai bine Teaşcă, Săbăslău şi înşişi fundaşii în cauză. Noi nu putem decît să constatăm că principiul apărării ofensive, bazat pe fluxul şi refluxul celor trei linii, este mai spectaculos şi oferă condiţiile unei afirmări plenare a virtuozităţii. „Dacă poţi, dă gol" — acceptă, totuşi, „trufaşa" apărare în linie, ceea ce „modestul" beton nu-şi poate permite. „Dă gol, că dau şi eu. Cine dă mai multe, cîştigă !" — zice linia, dar de cîştigat au şi spectacolul, şi spectatorii, şi noi, cronicarii.

7) De ce o acţiune individuală în care înaintaşul driblează patru adversari şi înscrie un gol e considerată — totuşi — o blasfemie la tribuna „apărării în linie" ?

— Nu-i adevărat ! Adam, care a marcat lui Niculescu şi după ce a driblat patru adversari şi din „un-doi" cu Lică, a fost felicitat şi într-un caz şi în celălalt. Dar jucînd la ofsaid (de cîte ori n-au fost prinşi dinamoviştii ?) şi urcînd în linie după recuperările de balon (pentru a susţine înaintaşii şi intermediarii), creezi superioritate numerică în atac şi, pe măsură ce scad situaţiile care cer unui singur om să treacă prin zid, cresc numărul şi eficacitatea atacurilor colective în triunghi, în un-doi, în deviere.

8) Şi de ce, mă rog, n-am accepta ideea că e bine să creezi o masivă superioritate numerică în terenul advers ?

— Pentru că în fotbalul modern adevărata artă e de a descongestiona scena şi nu de a o supraîncărca.

— Aş ! Dacă sîntem sinceri, recunoaştem că cine crede în Inter, crede, la drept vorbind, în Mazzolla, iar să-ţi faci un beton fără un Mazzolla e ca şi cînd ţi-ai construi o casă fără ieşire. Un regizor modern şi îndrăzneţ reuşeşte (Audaces fortuna juvat !), pentru că actorii lui sînt lăsaţi să găsească soluţii spontane numai după ce el s-a convins că şi-au însuşit arta actoriei.

9) Ce ai împotriva faptului că „U" aplică „apărarea în linie" ?

— Multe...

— În primul rînd, ar trebui s-o accepţi dialectic, fiind o idee nouă care respinge altă idee... veche. (Să nu uităm că apărarea în linie a apărut tocmai ca un antidot pentru demolarea betonului).

— După umila mea părere, cred că „U" ar putea juca şi beton.

— Eu nu ! Dacă doi antrenori renunţă la nişte veterani mofturoşi (Petru Emil, Ivansuc, Barbu et. comp.) şi vin la Bucureşti cu 7 mînji în echipă (dintre care unul — Florian — adus abia de-o lună direct de la C.A.P. Mîntiul Gherlei) şi ajung să-i dea lui Dinamo patru goluri cu „linia", înseamnă că „U" începe să deprindă bine acest sistem pentru care îşi formează pioni. Dacă s-ar opri din drumul său şi-ar asculta de sfaturile altora, s-ar păcăli, ca Scufiţa roşie.

— Rămîn la umila mea părere.

10) Dacă te aude „TT" şi te trece la eretici ?

— Am impresia că şi el a început să cedeze — în sinea sa — dar, din ambiţie, vrea să meargă pînă în pînzele albe.

— Mai crezi asta, după ce a bătut cu 4-2 pe Dinamo la Bucureşti ?

. . . .

„I. C.", pe care-l stimez în mod deosebit pentru talent, experienţă, prezenţă publicistică şi competenţă, va înţelege — sper ! — că mai sus este vorba de-o simplă dispută pe planul pur al ideilor şi nu va privi cu ochi răi încercarea de a invoca mai mult de 99 la sută dintr-un recent articol al său. De fapt, am intenţionat să demonstrez cum unele şi aceleaşi idei pot fi argumente şi pro şi contra (în funcţie de un rezultat sau altul), tot aşa cum sistemul poate fi bun sau rău (în funcţie de un rezultat sau altul). Balonu-i de vină, că e rotund !

G. MITROI

În cadrul pregătirilor pentru campionatul primei divizii la volei masculin, echipele Politehnica Galaţi şi I.C.F. Bucureşti au participat, alături de „Celuloza" Brăila şi „Farul" Constanţa, la tradiţionala „Cupă a Dunării". Întrecerea s-a încheiat cu victoria echipei gălăţene, care a dispus în finală de I.C.F. cu scorul de 3—1. Dublînd pregătirea tehnico-tactică cu experienţa pe care au început s-o capete, ambiţioşii elevi ai antrenorului Florin Balaiş ar putea să ne aducă în sezonul viitor plăcuta surpriză a cîştigării titlului naţional.

Ştefan TOPOR

La Bucureşti e în plină desfăşurare campionatul universitar de şah. Participă echipele Institutului de construcţii, Universităţii, Institutului politehnic, I.P.G.G., A.S.E., Institutului de arte plastice, Institutului agronomic şi Institutului de arhitectură. Consemnăm comportarea nesportivă a echipelor Institutului de cultură fizică şi a Institutului de arte plastice, care nu s-au prezentat la primele partide, precum şi absenţa echipelor de fete ale I.P.G.G. (care s-a înscris în concurs cu două echipe, pentru ca finalmente să nu prezinte nici una !!)

Radu SERAFIM

În căminele studenţeşti clujene au fost create săli de sport înzestrate cu gantere, extensoare şi haltere. Studenţii pot petrece aici o parte din timpul liber, practicînd gimnastica sau unele jocuri sportive pe teren redus.

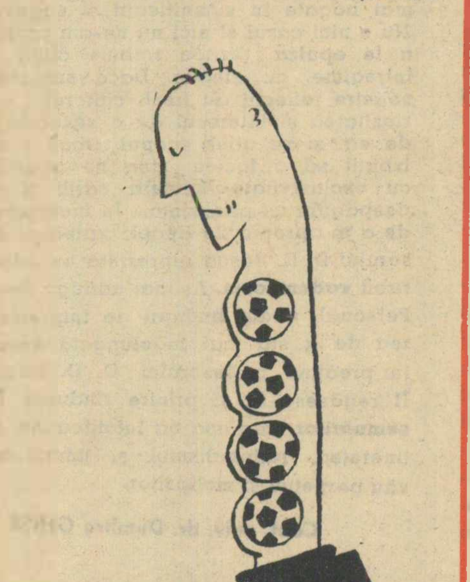
Pe cînd o preluare a acestei iniţiative şi de către alte centre universitare ? (Spre exemplu la unele dintre căminele Universităţii bucureştene au fost eliberate spaţiile necesare, dar studenţii nu pot încă beneficia de ele datorită faptului că nu au fost încă înzestrate cu materialul necesar).

Radu PICIU

Casa universitarilor din Capitală a găzduit, în ziua de 2 decembrie, o importantă consfătuire metodică

În proximul număr al „Vieţii studenţeşti", care va apare miercuri, 13 decembrie, vom informa — şi ne vom expune părerile — asupra problemelor (privind sportul universitar) dezbătute de această consfătuire.

„U" Cluj—Dinamo Bucureşti : 4-2

Niculescu şi „merele" lui Adam...

Puncte (de vedere!) despre baschetul studenţesc

Întrecerile diviziilor naţionale sînt în plină desfăşurare şi ar fi prematur să analizăm pe larg comportarea reprezentanţilor baschetului studenţesc. Ne permitem însă cîteva notări, observaţii şi unele anticipaţii. În campionatele ţării sînt angrenate 30 de echipe studenţeşti, fapt ce atestă pe deplin interesul viitorilor intelectuali pentru această disciplină sportivă.

Capitala ţării are 2 echipe în divizia A masculin : Politehnica şi I.C.F. Ambele sînt aproximativ egale, ocupă locuri bune în clasament, însă nici una nu poate emite pretenţii la titlul de campioană, aceasta datorită valorii ridicate a formaţiilor Steaua şi Dinamo, principalele pretendente. Totuşi, faptul că Politehnica pierde prin natura lucrurilor jucători în mod periodic (este vorba de absolvenţi) este, credem, un impediment pentru realizarea omogenităţii acestei formaţii. Savu, Barău, Diaconescu — cîţiva dintre foştii jucători de la „Poli" — au trecut la Steaua şi Dinamo, contribuind decisiv la întărirea acestora. (Dar Sanda Dumitrescu din echipa de fete a aceluiaşi club n-a părăsit echipa ! Nu s-ar fi putut întîmpla acelaşi lucru şi la băieţi ?).

Iekely, Dudescu, Haneş, Purcăreanu (Politehnica), Spiridon, Tarău, Măluşel (I.C.F.), Scripcaru, Voroneanu (Politehnica Iaşi), Chivulescu, Ioneci (Politehnica Galaţi) sînt sportivi bine cotaţi în baschetul nostru, mulţi dintre ei actuali sau foşti componenţi ai loturilor naţionale. Dintre „provinciale", Politehnica Galaţi, antrenată de inimosul Petrică Vasiliu, este formaţia cea mai bine pregătită la ora actuală. Universitatea Timişoara, doar cu cîţiva jucători buni („bătrînul" Jean Ionescu, Dan Puşcaşu, Caloş), încearcă să menţină prestigiul baschetului bănăţean, cu toate că nu este sprijinită în măsura necesară de conducerea clubului. Lipsa lui Demian, pivotul şi realizatorul principal al Universităţii Cluj, nu justifică total unele jocuri foarte slabe practicate pînă acum de această formaţie, deoarece Rühring (cam nervos băiatul acesta), Vizi, Ionescu et. comp. ar putea realiza mult mai mult dacă la cunoştinţele tehnico-tactice ar adăuga şi insistenţa necesară. Notă discordantă cu colegele ei divizionare „A" face Politehnica Iaşi — mult inferioară nivelului cerut de prima divizie şi bazîndu-se numai pe două-trei individualităţi.

În divizia „B" găsim unele echipe studenţeşti care menţin în componenţa lor sportivi nerealizaţi, fără perspective, cu deprinderi tehnice greşite şi gabarit necorespunzător. De o foarte slabă factură tehnică sînt jocurile prestate de echipele studenţeşti din Petroşani, Oradea, Tg. Mureş. Singura echipă care „merge" bine în seria „ardeleană" este Politehnica Braşov, substanţial întărită prin transferarea lui Dikai şi Bîrsan. Astfel, ne putem permite o anticipaţie : echipa studenţilor braşoveni va promova în divizia „A". Lucruri frumoase se pot spune şi despre Politehnica Cluj. În seria a doua se evidenţiază Universitatea Bucureşti şi Construcţiile, tot din Bucureşti.

Echipele feminine în număr de 13 (sperăm să nu fie cu ghinion !), în diviziile „A" şi „B" au avut pînă acum o evoluţie inconstantă, dovedind că nu şi-au intrat încă în forma maximă cerută de activitatea competiţională. I.C.F., mult schimbată în bine, cu jucătoare excelent dotate fizic, practică un joc modern bazat pe contraatac şi pe apărarea „pressing". Ca urmare lotul naţional a solicitat cîteva dintre jucătoarele acestei echipe. Foarte capricioase s-au dovedit pînă acum studentele baschetbaliste de la Universitatea Cluj. După jocul bun pe care l-au cîştigat în faţa Rapidului, au pierdut în faţa unei echipe net inferioare, Voinţa Bucureşti. Aşteptăm o replică mai constantă de la Wagner, Rizescu şi Horvath. În divizia „B" reprezentantele echipelor feminine studenţeşti desfăşoară jocuri sub orice critică din punct de vedere al calităţii.

Special am lăsat la urmă echipa Politehnica Bucureşti, campioana ţării, pentru că este singura formaţie care ne reprezintă într-o competiţie internaţională. Pe plan intern este fără îndoială cea mai bună echipă, deşi nu a atins încă cea mai bună formă : nu şi-a intrat încă „în mînă". Pînă în prezent a cîştigat totuşi toate partidele susţinute. Sperăm că dorinţa de a reprezenta cu cinste baschetul românesc în „Cupa campionilor europeni" se va materializa într-un joc de calitate, pe care ne dă dreptul să-l aşteptăm valoarea individuală a fiecăreia dintre jucătoare, precum şi calităţile recunoscute ale antrenorului cel nou, Grigore Costescu.

Viorel ŢIRLI

„Viaţa studenţească" va tipări in 27 decembrie — o dată cu numărul său festiv — un supliment umoristic de Anul Nou. Redacţia repartizează fiecare din cele opt pagini ale suplimentului cîte unui institut din cele cu brigăzi artistice recunoscute : Construcţii, Arhitectură, A.S.E., Limbă şi literatură română (Bucureşti), I.M.F. — Iaşi, I.M.F. — Cluj, Agronomie — Timişoara, Pedagogic — Constanţa.

Evident, pot participa şi alte institute. Primim materialele pînă la 20 decembrie. Pagina cea mai bună va primi un important premiu.